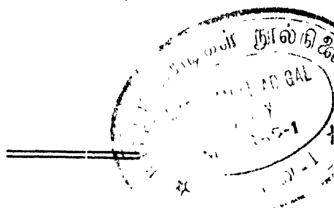
ஓம்

சோமசுந்தரக்காஞ்சியும்
சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கமும்

இவை

சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால்

இயற்றப்பெற்றன.

தமிழ் நாவலிஸ்ட்

நாகை - ஸி. கோபாலகிருஷ்ண பிள்ளை

பதிப்பாசிரியர்.

விலை அணு 6.

MADRAS:
PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
December, 1914.

சோமசுந்தரக்காஞ்சி

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

சோமசுந்தரக்காஞ்சி

“வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்”

ஸ்ரீலஸ்ரீ - சோமசுந்தர நாயகரவர்கள்மேலியற்றிய

கையறுநிலை

சைவமெனப்படுசமயநலுண்மைதழைந்துசெழித்திடவோ
தாவறுநீதிவழிப்படுவாதிகள்சார்ந்துகளித்திடவோ
மெய்வழிபொய்வழிவேறுவேறாகவிரிந்துவிளங்கிடவோ
வேதவேதாந்தவரம்பினியார்க்கும்விளங்கவிளம்பிடவோ
தெய்வமினிச்சிவமென்றுதெளிந்துலகிங்குதிகழ்ந்திடவோ
திப்பியமெய்யருளிப்புவிவந்துசிறந்துதிறம்படவோ
துய்யவெண்ணீறுதுதைந்ததொழும்பர்கடன்மைசுடர்ந்திடவோ
சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (க)

புத்தர்களைந்திடுபொய்ம்மொழிகீழ்ந்ததுபோதுவதன்றென்றோ
புன்சமணுக்கொருவன்கழுவீந்ததும்போதுவதன்றென்றோ
சுத்தசைவத்தொடுமுரணியிழிப்புணாதோற்றுநருண்டென்றோ
சொல்வழிவாரலர்நல்வழிகண்டுதுலங்குகவின்றென்றோ
பித்துணாயாடுநரத்திறந்தீர்ந்துபிழைத்திடலொன்றென்றோ
பேதுறைகூறுநர்வாதுரைபோழ்ந்துபிறங்குவதின்றென்றோ
தொத்தலர்கொன்றையினுன்புகழின்றுதொடங்குதுநன்றென்றோ
சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (உ)

வான்மதிமீனினநீங்கவழுக்கியிம்மண்ணிடைவீழ்ந்ததுவோ
மல்லலங்கற்பமாஞ்சிவம்வீசியிம்மண்ணிடைவீழ்ந்ததுவோ
நான்முகனுன்மறையுட்பொருள்கூறநலத்தகவந்ததுவோ
நல்லகல்லாலமர்நம்பர்கைகாட்டுணாநாட்டவெழுந்ததுவோ

மான்மகனுமகடேமகள்கூடிவளந்தரவந்ததுவோ
மாதவவாழ்வொடுமில்வினைகாட்டிடவள்ளுவர்வந்ததுவோ
சூன்முதிர்வண்புயனுன்முறைதந்துசுரந்திடவந்ததுவோ
சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (௩)

நாயினிழிந்தவெம்புன்மைகளைந்துநலந்தரவந்தனையோ
நல்லதுதீயதுநன்றுபகுத்துநவின்றிடவந்தனையோ
தாயினுமென்னுயர்தந்தையினும்முயர்தன்மையில்வந்தனையோ
தண்டமிழிற்படுவண்டுறைநன்றுநீதந்திடவந்தனையோ
காயினுமல்லதுவப்பினுமன்பதுகாட்டிடவந்தனையோ
கன்மனமியாவுமொர்நன்மனமாயெமைக்காத்திடவந்தனையோ
தூயவுளத்தினர்சாம்பவரென்பதுதோற்றிடவந்தனையோ
சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (௪)

கண்ணுதலார்நெறிபண்ணினமொண்கழல்காணுதுமினியென்றோ
கௌணியர்தந்தலைவன்கழல்கண்டுகளிக்குதுமினியென்றோ
எண்ணிலரன்பர்முனண்ணியநல்வழியேகுதுமினியென்றோ
ஈசனற்றொண்டர்குழீஇயவெள்வெற்பிலிருக்குதுமினியென்றோ
மண்ணில்வரும்பொருடுய்த்துறைவாழ்வுமதித்திலமினியென்றோ
மன்னரிறைஞ்சவரும்பெருவாழ்வுமயங்குவகைத்தென்றோ
துண்ணெனவிவ்வுலகம்முதலென்றுசுருங்குதலறிமென்றோ
சோமசுந்தரனெனுநாமம்விடுத்துமறைந்தனையெங்குருவே. (௫)

இங்கினிநின்கழல்கண்டிருகண்களுமின்புறலாகாதே
ஏழையமுய்யமிழற்றுநினின்னிசையெய்துவதாகாதே
செங்குமுதம்புரைநின்றிருவாய்மொழிசேர்வதுமாகாதே
செம்மைதரும்முபதேசவழக்கினித்தேர்ந்திடலாகாதே
கொங்கலர்கொன்றையினன்றிறமிங்குகுறிப்பதுமாகாதே
குன்றவிலன்பர்குணங்குறியிங்குகுறிக்கொளலாகாதே
துங்கநலாகமநுட்பமுணர்ந்துசுகம்பெறலாகாதே
சோமசுந்தரனென்னநாமுரையண்ணறுறந்துமறைந்திடவே. (௬)

தூன்றிவிழிக்குயில்காளுயிரன்னவெங்கோவினைக்கண்டனிரோ
கூம்புசிறைக்குருகேகுருமாமணிகோலநீர்கண்டனிரோ
பொன்றுகள்சிந்திடுகொன்றைகளேசிவபோதனைக்கண்டனிரோ
புந்திநிறைந்தவர்சிந்தைவிளக்கினைப்புன்னையேகண்டனிரோ

கன்றுமுளத்தொடுகண்களுமெழுந்துயர்கண்டுளையாடிரோ
கைலைமலைத்தலைவன்கழல்வைகினற்கண்டதுசொல்லீரோ
துன்றுமெமெமந்தையையென்றினிக்காண்குவந்தோகையேகூறீரோ
சோமசுந்தரனெனுநாமனைக்கண்டுதொடர்ந்துசொறாதுணமே. (எ)

வேதமொடாகமவித்தகநூல்கள்விரிந்துவிளங்கிடுமோ
வென்றவெண்ணீற்றொளியிங்கிலமெங்கும்விரிந்துபரந்திடுமோ
தீதறுநால்வர்திறம்படுமன்புதிகழ்ந்துசிறந்திடுமோ
தேறருமெய்ப்பொருள்கண்டவர்நூல்கடெளிந்துசிறந்திடுமோ
மேதகவாகமொழிந்திடவல்லதொர்மெல்லியற்பைங்கிளியே
மெல்லெனவிவ்வுரையாவுமவற்குவிரித்துவிளம்பிடுனே
தூதொடுவந்தநினின்மழலைம்மொழிதூயதெனக்கொண்டே
சோமசுந்தரனிவணுமுறுதுன்பறத்தோன்றுவனெம்முளமே. (அ)

தாபதநிலை

அரைசே யெனுமா லருளே யெனுமால்
உரைசேர் புகழா யுடையா யெனுமால்
தரைநீ யொருவ றருமோ வெனுமால்
குருவே யெனுமால் குணநின் மனையே. (க)

சிவமே கருதுந் திறலோ யெனுமால்
அவநீ யெமைநீ யகலல் லெனுமால்
தவமே திருவே தலைவா வெனுமால்
குவிகை தொழுமாற் குணநின் மனையே. (உ)

அறிவோ பிறழு மலமந் தழுநின்
குறியும் பிறவுங் குலவும் முளமே
செறியா தொருவுந் திறமோ தெரியா
தெறியுங் கரமே யிவணென் செயுமே. (ங)

எழிலார் மதியம் மியைநின் முகனே
யழியா துளமே யடையும் மெனுமால்
வழியா விழுதேன் வளர்நின் மொழியே
பழியே மினியோ பருகல் லெனுமால். (ச)

உயிரே யுறவே யுலகாற் சிவநற்
பயிரே தழையப் படுநன் முகிலே

யெயிலார் புறவத் திளையார் திறமே
பயில்வாய் தருமோ பழியார் பிரிவே. (ரு)

மறைநா வுடையாய் மறையோர் புகழ
நிறையா ருரைக ணிரைப்பா யெனுமால்
குறையா மதியாய் குணமா மலையே
யிறையே பிரிய விரொ ஞெனுமால். (சு)

கரவோ வறியாய் கணமும் பிரியாய்
உரவோய் பிரிதல் கரவோ வுரையாய்
அரவே ரிறைவ னடியே யுறைவாய்
விரவுந் திறமோ விரியா யெனுமால். (எ)

கடலோ கரையுங் கருங்க லுருகு
மடலார் மலர்க்கண் மலிநீர் சொரிய
மிடலார் மரமும் மெழுகா யுருகும்
அடலே றனையா யறியா யிதுவோ. (அ)

அருமை மகனை யகன்ற யெனுமால்
திருவை நிகருஞ் சிறுமி யனையு
மொருவா வுறைத லுறுமோ வெனுமால்
பெருமா பிரியப் பெறுமோ வெனுமால். (கூ)

மொழியப் படுமோ முனிவா மனையின்
கழியாத் துயரங் கருத லரிதால்
அழியாப் புகழென் னனையின் றுயர
மொழியா யெனயா னுனைவேண் டுவெனே. (க0)

மன்னைக் காஞ்சி

வாங்குகடல் குழிப்ப வண்புனன் முகந்து
பாங்குபெற வுயரிய வோங்குமலை யேறி
மன்னுயி ரஞ்ச மின்னுட னூறி
வரையாது பெய்த மழைக்குலம் போல,
மறைநூற் பொருளுந் திருநெறித் தமிழு
மரும்பொருள் பயப்ப வொருங்குடன் காட்டி,
யுவலைச் சமயிகள் கவலை யெய்தச்

சைவ சித்தாந்த மெய்யொடு கிளர
வுரைமுறை நிறுத்தனை பலநாண் மற்றதீஇ
தழுந்துதுயர் கூரக் கழிந்தன்று மன்னே,
நீறினி தளைஇய வீறின தாகி
யகன்றுநிவந் தொழுகிப் பரந்தநின் னுதலுங்
கருகி முரிந்த திருவளர் புருவமும்
போரு ணிரம்பு சீர்கெழு விழியு
முல்லை முகிழன்ன மெல்லிய நாசியுங்
கொவ்வை யன்ன செவ்விய விதழு
முருந்தி னன்ன திருந்திய வெயிறு
நவையறு கன்னற் சுவையின தாகிக்
குயிலிசை யோடு பயிலுத லுடைத்தாய்க்
'காணினுங் கேட்பினுங் கருதினுங் களிதரு'
முறையொடு பயின்ற புரையறு மொழியுஞ்
செறிவொடு தசைந்த நறுவிய கதுப்புங்
கத்தரிக் கொழுங்கடை யொத்திடு செவியுஞ்
சுரிவளை போல வரியொடு திரண்டு
பூதிமணி திகழுந் தீதறு மிடறு
மெழுவெனத் திணிந்து முழவெனச் சரிந்துபின்
னெழிலொடு கிளருங் கொழுவிய தோளு
நான்முக னறியா வான்பொருள் வழக்கு
முறைமுடிவு கடந்த விருபொருட் கல்வியு
மொருவழி யெமக்குத் திருவொடு காட்டும்
யாழ்நுனி யோடு வாழ்திருக் கையு
நீறு சண்ணித்த நிகரறு மேனியு
மருளது நீங்க வருளொடு காட்டி
நாயினு மிழிந்த பேயின மாகிய
வெம்மையு மாண்ட பின்னை யம்மைப்
பண்டைய வுருவொடு சென்றனை மன்னே,
நின்னடி சேர்குநர்க் கெல்லா மின்னரு
டிரிவின்றிச் செய்குவை மன்னே, மருவலர்
நின்முகங் கண்டொன் றிரக்குவ ராயினது
வரையாது வழங்குவை மன்னே, யொருகால்
வெகுண்டுரை யாடுவை யெனினு நகையொடு

மெம்முறு விழுமங் களைவோய் மன்னே,
தாயினு மெமக்குத் தலையளி புரிந்து
தந்தையிற் பெரிய தயவினை மன்னே,
காழியில் வந்த கௌணியக் கன்றின்
மிகுத்துணை யெமக்குத் தொகுத்தனை மன்னே,
மறைமுடி யெல்லாந் துறைபட நிறுவிக்
குறையற வீந்த குரிசிலை மன்னே,
மண்ணிடை வாழ்வும் விண்ணிடை வாழ்வு
மதியாது வைகிய சிதைவறு திருவினை
சிவன்றிரு வடியே சிவணிய குறிப்பி
னவமது களைந்த தவமுறு தன்மையை
கட்புலம் படராது விட்புலம் படர்ந்து
கண்ணுத றிருவடி நண்ணினை யாயினும்,
பிரிவுறு துன்ப மரிதரி தாகலின்
விழிநீ ருகுப்ப மொழியிடை குழற
வானாத் துயர மடைந்து மன்றே,
குருவே கண்ணே திருவே மணியே
யறிவின் கொழுந்தே பொறையி னிறைவே
யெம்முள மமர்ந்த வம்மணி விளக்கே
புகழின் வடிவே பொலிவுறு மமுதே
கலையின் றிறனே நிலையுமெ முயிரே
யுயிரிடை நிரம்பு செயிரறு முணர்வே
யுணர்வுக் குணர்வே யொப்பிலா முதலே
யறிவொடு கூடாச் சிறியே முறுதுயர்
பரிவொடு களைமதி யெனநின்
றிருவடி நினைந்தொரு வரம்வேண் டுவலே.

சோமசுந்தரக்காஞ்சி

முற்றும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஓம்

பதிப்பாசிரியன் குறிப்பு

"சோமசுந்தரக் காஞ்சி", சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்" என்னும் இவை இரண்டும், எமக்குத் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நுண்பொருள்களையும், சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிற் பொதிந்துள்ள அரிய பெரிய தத்துவ உண்மைகளையும், கைம்மாறு சிறிதுங் கருதாது, ஒருங்கெடுத்துப் போதித்து உபகரித்தவர்களும்,—உபகரித்து வருகின்றவர்களுமான,—எம் ஆசிரியர் ஸ்ரீலஸ்ரீ - சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால், இற்றைக்குப் பதினான்கு அல்லது பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர், இயற்றப்பெற்றன வாகும். இவற்றுள் முதலாவதான "சோமசுந்தரக் காஞ்சி" என்பது, ஸ்ரீலஸ்ரீ - சுவாமி வேதாசலம் அவர்கட்குச் சைவ சித்தாந்த நூற்பொருள் செவியறிவுறுத்திய அவர்களுடைய ஆசிரியர் 'சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்' ஸ்ரீலஸ்ரீ - சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் சிவசாயுச்சியமுற்ற ஞான்று, சுவாமி யவர்கள் அவர்களுடைய பிரிவாற்றாது பெரிதும் வருந்தி அவர்கள்மீது இயற்றிய இரங்கற் பாக்களின் தொகுப்பாகும். "சோமசுந்தரக் காஞ்சி"யின்கண் காணப்படும் பாக்கள் அனைத்தும் 'தொல்காப்பியம்' என்னும் ஒப்புயர்வற்ற இலக்கண நூலின் விதிகளைத் தழுவி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும், செய்யுட்கள் எல்லாம் சொல்லழகும் பொருட்செறிவும் ஒருங்கமைந்து விளங்குகின்றன என்பதையும் இனிதறிந்த வித்துவான்கள் பலர் அக்காலத்திலேயே சுவாமிகளின் கல்வித் திறனைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்திருக்கின்றார்கள். ஆதலின் 'சோமசுந்தரக் காஞ்சி'யின் உயர்வைப் பற்றியும், அதன் ஆசிரியரின் அறிவாற்றலைப்பற்றியும் யாம் விரித்துக் கூறுதல் மிகையேயாம். இரண்டாவதான 'சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்' என்பது 'சோமசுந்தரக் காஞ்சி'யில் பல குற்றங்கள் காணப்படுகின்றன வென்று,

குற்றமல்லாதவற்றையும் குற்றமெனப் பிறழ உணரும் இயல்புடைய, ஒரு சில போலிப்புலவர் ஆசங்கித்து வெளியிட்ட போலி மறுப்பினை நியாயவாயிலாக மறுத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ - சுவாமியவர்கள் எழுதிய எதிர்மறுப்பாகும். தென்றமிழ் நாட்டிலும், இலங்கையிலு முள்ள பிரபல வித்துவான்கள் பலர் இவ்வெதிர் மறுப்பினைப் பெரிதும் பாராட்டி யிருக்கின்றார்கள். இஃதொன்றே 'காஞ்சியாக்கத்தின்' பெருமையை இனிது புலப்படுத்தும் என்க.

"சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்" வெறும் மறுப்பு நூலாக மாத்திரம் இல்லை; அதன்கண் இலக்கிய இலக்கண சம்பந்தமான பல அரிய விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆதலின் அது தமிழ் நூற் புலமை நிரம்பிய வித்துவான்களுக்குக் கழிபேருவகை அளிக்க வல்லதா யிருத்தலோடு, தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு முதலாய சங்க நூல்களை ஆராயவிரும்பும் உயர்தர மாணவர்கட்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாயு மிருக்கின்றது. 'காஞ்சியாக்கத்தை' முன்னதாக ஒருவர் ஊன்றிப் படித்து விட்டுப் பின்னர்த் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தைப் படிக்கத் தொடங்குவரேல், அவர்க்கு அதிற் காணப்படும் அரிய விஷயங்களும் மிக எளிதிலே விளங்கும். அகப்பொருள், புறப்பொருட் பாகுபாடுகளும், காஞ்சித்திணை, கையறுநிலை, தாபதநிலை முதலாயவற்றின் இலக்கணங்களும், 'ஆனந்தக்குற்றம்' என்பதைப்பற்றிய விவரங்களும் பிறவும் இதில் மிகத்தெளிவாகவும் விரிவாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பொருளதிகாரப் பயிற்சி குன்றியிருக்கும் இக்காலத்தில், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி செய்ய விரும்புகிறவர்களுக்கு இவ்விஷயங்கள் பெரிதும் பயன்படும். 'தொல்காப்பியம்' என்னும் ஞானக் களஞ்சிய அறையைத் திறப்பதற்குக் 'காஞ்சியாக்கம்' ஒரு திறவுகோலாகும் என்று கூறுதல் மிகையாகாது.

இற்றைக்குப் பதினைன்கு வருடங்களுக்கு முன்னர்,—அஃதாவது 1901-ஆம் வருடத்தில்,—'சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்க'த்தின் முதற்பதிப்பு வெளிவந்தது. அதற்கு இரண்டொரு வருடங்களுக்கு முன்னர் 'சோமசுந்தரக் காஞ்சி' வெளியாயது. இவ்விரண்டு நூல்களையும் இயற்றிய காலத்தில் சுவாமிகளுக்கு வயது 22 - அல்லது

23 - இருக்கலாம். '**திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவை**' என்னும் மற்றோர் அரிய நூலையும் சுவாமிகள் தமது 22-ஆம் ஆண்டில் இயற்றி யிருக்கின்றார்கள். அது பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை, கல்லாடம் முதலிய பேரிலக்கியங்களின் போக்கையே பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றது. அதன் முதற்பதிப்பு அப்போதே செலவாகி விட்டமையால், அதனை உரையுடன் மீண்டும் பதிப்பிடுதற்கு யாம் கருதி யிருக்கின்றேம். 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி', 'சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்', 'திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவை' என்னும் இப்புத்தகங்கள் இப்போது அகப்படுதல் அருமையா யிருத்தலினாலும், ஆனால் இவைகளைப் பெற்றுப் படித்து இன்புறுதல் வேண்டுமென விரும்பும் அபிமானிகளின் தொகை அதிகமா யிருத்தலினாலும் யாம் இவைகளை இரண்டாம் முறை பதிப்பிடுதற்கு முன்வந்தேம். "சோமசுந்தரக் காஞ்சி", "காஞ்சியாக்கம்" இவைகளைப் பதிப்பிட்டுக் கொள்ளுதற்கு எமக்கு அனுமதி அளித்த எம்மாசிரியர் ஸ்ரீலஸ்ரீ - சுவாமி வேதாசலம் அவர்கட்கு யாம் எமது மனமார்ந்த வந்தனத்தையும் நன்றியறிதலையும் செலுத்துகின்றும்.

இனி, இந்நூலைப் பதிப்பிடுதற்கு நேர்ந்த அச்சுக்கூலி, காகிதக்கிரயம் முதலியவைகளை மனமுவந்து எமக்களித் துபகரித்தவர்கள், **தேவகோட்டை 'வைசிய சிவானந்த சபை' அக்கிராசனாதிபதியும்**, பிரபல தனவந்தரும், கற்றாரை ஆதரிக்கும் பெருங்குணம் வாய்ந்த கல்வியாளரும், எமதாப்த நண்பருமான **தேவகோட்டை - ஸ்ரீமாந். பிச. அரு. அரு. அருணாசலம் செட்டியாரவர்க**ளாவார்கள். இவர்கள் புரிந்த இப்பேருதவிக்கு யாம் இவர்கள்பால் என்றும் மறவா நன்றிபாராட்டுங் கடப்பாடு மிகவுடையேம். 'கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு - என்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு?'.

காஞ்சியாக்கத்தில் '**ஆனந்தக் குற்றத்தை**'ப்பற்றி **ஸ்ரீலஸ்ரீ** - சுவாமியவர்கள் எழுதிய பகுதிகளில் ஒருசில ஆசங்கை நிகழ்த்தி **வித்துவான் ஸ்ரீமாந் - சோழவந்தான் அ. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள்** சுவாமி யவர்கட்கு எழுதிய கடிதமும், அவர்களுடைய ஆசங்கைகளைப் பரிகரித்துச் சுவாமியவர்கள் எழுதிய விடையும் சுவாமியவர்களால் நடத்தப்படும் '**ஞானசாகரம்**' என்னும் அரிய பத்திரிகை

யின் முதற் றொகுதியிலே பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விரண்டு கடிதங்களையும், சுவாமிகளின் அனுமதிபெற்று, யாம் இந்நூலின் இறுதியில் அநுபந்தமாகச் சேர்த்திருக்கின்றேம். அக்கடிதங்களிலும் அநேக அரிய விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலையில் உயர்வகுப்புத் தமிழ்ப் போதகாசிரியராய்ச் சுமார் பதினைந்து வருடகால மிருந்தவர்களும் "சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம்" என்னும் மகாசபையை இற்றைக்கு ஒன்பது வருடங்கட்கு முன்பு ஸ்தாபித்தவர்களும், "ஞானசாகரம்" என்னும் அரிய தமிழ் மாதப் பத்திரிகைக்கும், "ஓரியண்டல் மிஸ்டிக் மைனு" என்னும் ஆங்கில மாதப் பத்திரிகைக்கும் ஆசிரியராயிருந்து அவைகளை நடாத்தி உலகுக்கு உபகரித்து வருகின்றவர்களுமான ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசல மவர்களால் சென்னைக்குச் சமீபத்திலுள்ள பல்லாவரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் "சமரச சன்மார்க்க நிலையம்" என்னுந் திருக்கழகத்திற்கு இப்புத்தக விற்பனையாற் கிடைக்கும் வருவாயின் பெரும்பகுதி எம்மால் உதவப்படுமாகையால், தமிழ் அபிமானிகள் இப்புத்தகத்தை அன்புடன் ஏற்று ஆதரிக்கவேண்டுமென யாம் அவர்களை வேண்டிக் கொள்ளுகின்றோம்.

இந்நூலை அழகாயும் சுத்தமாயும் அச்சியற்றிக் கொடுத்த சென்னை வைஜயந்தி அச்சியந்திர சாலையாருக்கு யாம் எமது மனமார்ந்த வந்தனத்தைச் செலுத்துகின்றோம். யாம் மேற்கொள்ளும் இத்தகைய முயற்சிகளை இனிது நிறைவேற்றி வைக்கும் எல்லாம்வல்ல சிவபெருமான் திருவருளைப் பெரிதும் பாராட்டி, அவரை மனமொழி மெய்களால் முறையே சிந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குகின்றோம். சுபம்!

தேவகோட்டை,
15-12-1914.

நாகை - ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்,
பதிப்பாசிரியன்.

சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

நூலாசிரியர்

முதற்பதிப்பு முகவுரை

எமக்குச் சுத்தாத்துவித வைதிக சைவசித்தாந்த நூற்பொருள் செவியறிவுறுத்தி, இத்தென்னாடு முழுவதூஉம் அச்சித்தாந்த சைவப் பொருண்மை யெல்லாம் வகுத்தெடுத்துக் கொண்டு விரிவுரைகளானும் நூல்களானும் பலகாற் பலரு முய்யுமாறு விளங்கக்காட்டி ஓர் அரியேறுபோல் யாண்டும் நிகரற் றுலாவிய எங்குரவர் 'சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்' ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரநாயக வள்ளல் சிவபராபூதி யுற்றனரான்று, அப்பெருந்தகையார் பிரிவாற்றாது எம்மிடை நிகழ்ந்த கையறவு தெரித்து யாமியற்றிய 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி' யின்மேற் சிலர் போலிப்புலவன்மார் வழுவளைந்த போலிமறுப்பு ஒன்று வெளியிட்டனராக, மற்றதனைக் கண்ட எம்மாணாக்கர் ஒருவர் அப்புலவர்க்குப் பொய்யறிவு களைந்து பொருளியன் மெய்யறிவு கொளுத்தல் வேண்டியும், அப்பொருளறிவின் மாட்சி தெரித்தல் வேண்டியும் அளவை நூலியையும் மேற்கோள் நுட்பங்களு மிடையிடையே கொளுவி யொருகோவைப்படுத்துத் தமது கோட்பாடு இனிது விளங்கவெழுதிய அரியதோரெதிர் மறுப்பினை 'நாகைநீலலோசனி' 'பிரபஞ்சமித்திரன்' 'தமிழ்ப்பிரதிநிதி' முதலிய சிறந்த வெளியீடுகளிற் பதிப்பித்தனர். அவ்வெதிர்மறுப்பு நடுநிலை தழீஇ யுரங் கொண்டுலாவுதலி னதனைக்கண்ட அப்புலவன்மார் வாய்வாளா தடங்கினர். அப்புலவன்மார் இவ்வெதிர்மறுப்பின்மேல் மறுப்பொன்றெழுதின ரெனவும், அம்மறுப்பு மேற்கோள்காட்டி நிறுவலாற்றாது 'பிறிதுமொழிதல்' என்னுந் தோல்விப்பாற்பட்டு இகழுரை நிரம்ப நிகழ்த்தி மறுப்பட்டதெனவும் எந்நண்பர் பலரோடியா மொருங்கிருந்தவழி எம்மெதிரில் 'தமிழ்ப்பிரதிநிதி'த்தார் கூறினாராயினும், அப்போலிமறுப்புத்தானும் இதுகாறும் புறம்போந்திலாமையின், அவர் வெருட்டுரையை ஒரு பொருட்படுத்திலேம்.

இனி, இவ்வெதிர் மறுப்பினை அவ்வெளியீடுகளினின்றும் வேறு பிரித்தெடுத்துப் புத்தக வுருவமாகத் திரட்டிப் பலர்க்கும் பயன்படு

மாறு புதுவது சில விரித்தெழுதி வெளியிடுகவென உள்ளூர் வெளியூர்களிலுள்ள நண்பர் பலரும் எம்மைப் பலகாற் கேட்டுக்கொண்டமையானும், அவருள்ளும் ஸ்ரீ ஸ்ரீ நாயகரவர்கள் மாணுக்கரும் சிவ[illegible]ப் பெருஞ் செல்வம் வாய்ப்பப்பெற்றுச் சிவபெருமான் றிருவடியையன்றிப் பிறிதொன்றைக் கனவினு நினையாத முதிர்ந்த அன்பருமாகிய திண்டிவனம், கூபாலைவன ஸ்ரீமாந் சிங்காரவேல் முதலியாரவர்கள் அதற்கென்றே சில பொருடந்து உபகரித்தமையானும் அதனை யவ்வாறே செய்தற்கு முயல்வேமாயினேம். இதற்கிடையில் நண்பர் ஸ்ரீ வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் தமது 'ஞானபோதினி' பத்திரிகையில் இதனை வெளியிட்டு அதன் வாயிலாகச் சுருங்கிய செலவிற் புத்தக மாக்கலா மென்றுரைப்ப, அதற்கிசைந்து யாமிதனை வேறுபிரித் தெழுதிக்கொடுப்பவும், அவர் தாமுரைத்தவாறு அப்பத்திரிகையி லிதனை வெளியிடாமற் பெரிதுங் காலந்தாழ்க்கச் செய்தமையின், இதனை யவரிடத்தினின்று பெயர்த்து வாங்கி வேறு அச்சிடுதற்கு நாளாயிற்று. இதுகிடக்க.

இனி, இந்நூலின்கண் நூற்பொருளாராய்வா ரினையராதல்வேண்டுமென்பதூஉம், பொருளிலக்கணமாவ திதுவென்பதூஉம், அப்பொருட்கூறுபாட்டியலினையதென்பதூஉம், காஞ்சித்திணை, கையறுநிலை, தாபதநிலை, மன்னைக்காஞ்சி முதலியவற்றின் பொருண்மரபு இவ்வாறு மென்பதூஉம், ஆனந்தக்குற்றமென வொன்று கோடல் போலியாமென்பதூஉம் பிறவு நிறுத்தமுறையானே தந்து விளக்குவாம்.

சென்னை, 1901

நா. வே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்

நூலாராய்வாரியல்

அறிவைப் பண்படுத்து விளக்கமுறுவிக்க வேண்டுமென்னும் அவாவுடையாரெல்லார்க்கும் நூலாராய்ச்சி யென்பது இன்றியமையாது வேண்டப்படுந் தலைமை யுடைத்தாம். தாமின்புறுவது குறித்தாயினும், பொருளீட்டி யைம்பொறியானு நுகரப்படுவன இனிதடைந்து வாழ்வது குறித்தாயினும் பல நூற்பொருளை யுணர்ந்து சேறல் நூலாராய்ச்சி யாகாது. அல்லது, இந்நிலவுலகிற் பலருந் தம்மைப் புகழ்ந்து நன்குமதித்தலையே குறிக்கொண்டு இரவும் பகலும் ஒருவாது பலவும் பயின்று கோடலே யதுவாமெனி னதுவு மன்று; என்னை? தம்மினுஞ் சிறந்தாரொருவர் புகழ்ப் பெருக்கமுற்று வாழ்தலை நினைதொறு மனம்புழுங்கி யறிவு திரிந்து மற்றவரொடு மாறுதலைப்பட்டு நூற்பொருளைத் திரித்துத் தமக்கு வேண்டியவா றெல்லாங் குற்றங்கூறி யுழிதருவாராகலாற், புகழ்வேண்டுவார் நூற்பொருளாராய்ந்தா ரெனப்படா ராகலினென்பது. இங்ஙனம் புகழும் பொருளும் பெறுவது கருதி நூலுணர்ந்தார் நூற்பொருளாராய்ந்தா ரெனப்படா ரென்பது தந்து எதிர்மறுப்பவே, மற்றது தம்மறிவு பரந்து விரிந்து திகழுமாறும், தம்மொழுக்கத்தைச் சீருறத் திருத்தி நல்வழிச்செல்லுமாறும், நூற்பொருட்சுவை கண்டு உவக்குமாறு மெல்லாம் வைத்து நடுநிலை திறம்பாது பல நூற்பொருளு நுண்ணிதாக வளந்து ஆராய்ந் துளங்கொளப் பயின்று புலமை நிரப்புவதாம். அது தான் நல்லிசைப் புலவரானும் பிறரானு மியற்றப்பட்டு ஒன்றோடொன்று தலைமயங்கிக் கிடக்கும் நூற்கலவையுள் நல்லன தெரிந்தெடுத்துக் கோடற்கும் அல்லன வொழிதற்கு முபகாரப்படுதன்மேலும், நன்மக்கள் பலரானும் வியந்தெடுத்துப் போற்றப்படுவனவாகிய விழுமிய நூலின்கண் நுட்பப்பொருடோர்ந்து தாமின்புறுதற்கும் பிறரின்புறு வகையான் மற்றவைதம்மை யவர்க்கினிது விளக்குதற்குஞ் சிறந்த கருவியு மாவதாம். இங்ஙனம் நூலாராய்ச்சி செய்வாரும்

வேறே, நூலறிவு கொள்வாரும் வேறே யென்பது உணரற்பாற்று. இனி யிப்பெற்றித்தாகிய நூலாராய்ச்சி செய்ய விரும்புவார்க்கெல்லாம் மிகுந்த நுட்பவுணர்வும் பரந்த நூலறிவு முளவாதல் வேண்டும். இந்நுட்ப வுணர்வுதானும் ஒருவர்க்குப் பிறவியிலே யினிதமைவதன்றி யிடையிலே யரும்பி மலர்வதன்று; அஃது ஒருவன் றன்றாய கட்டிற் கருக்கொண்டவாறே யவனறிவிற் றான் கருக்கொண்டு சிறிது முகிழ்த்துப் பின்னைப் பயிற்சி வயத்தானும் நூற்புலமையானும் முறுக்குடைந்து விரைபரப்பி விரிவதாம். இவ்வருந்தகைமை யியற்கையிலேயே வாய்ப்பப்பெற்றா னன்றி யேனையோ னதனை யடைதுமென மேற்கொண்டு புகுதல் பெரிது மிடர்ப்படுதற் கேதுவாமென் றொழிக. நூலாராய்ச்சி யென்ப திவ்வாறெல்லா மமைந்து கிடப்ப, அதனியல்பை ஒருசிறிது முணரமாட்டாராகிய இக்காலத்துப் புலவன்மார் சிலர் நடுநிலை யிழந்து நூலாராய்ச்சி செய்யு முகத்தான் மூவேறு வகைப்படுவா ராயினர். அவர்தாம் பொறாமையான் நூலாராய்ச்சி செய்வாரும், புகழ் கருதி நூலாராய்ச்சி செய்வாரும், பகைமையான் நூலாராய்ச்சி செய்வாருமா மென்க.

அவருட் பொறாமையான் நூலாராய்ச்சி செய்வார், ஒருவரெழுதிய நூல் பொருணயஞ் செறிந்து சொன்னுட்பம் பொருந்தி நடைகவின்று விளங்குறூஉம் பெற்றிகண்டு தமக்கு அங்ஙனம் வாய்ப்பப் பெறாமையா லுள்ளழுங்கிப் பொறாமை சுடர வெரிந்து தம்மறிவைக் கதுவலின், அதற் காற்றாராய் அப்புலவர் நூலை உண்மையோடு ஆராய்ந்து நலங்கொள மாட்டாமல் அதனுட் குற்றங்கண்டு கூறுவர். இன்பம் பயக்குந் தன்மையவாகிய எல்லாப் பொருள்களும் பொறாமையுடையார்க்குத் துன்பத்தையே பயக்கும்; பிறரிடத்து அரிய சொற்செயல் காணலுறுவராயின் மகிழாது நிரம்பவும் வருந்துவர். பொறாமையின்றி யிருக்கும் அருந்தகையாளர்க்கு நலந்தருவன பலவும் இக்குணமுடையார்க்குத் தீதுசெய்யுமாயின், என்னே! நாம் உலகியற் பொருளை வெறுக்குமாறு. இடர்ப்படு குழியில் வீழ்ந்து தாந் துன்புறுவதற்கு இவர்தா மன்றே காரண ராயினர். இவர் தங் குறையை நிறைவுசெய்து யாவரிடத்து மன்புடையராய் வாழ வறியாது பிறரைப் புறங்கூறிப் பழித்து வாணாளை வாளாது கழித்த லென்னை! என்னை! தமக்குள்ள குறையினை நிரப்புதல் பிறரைப் பழித்தலானும், தம்மை யளவிறப்பப் புகழ்தலானும், தாங் கல்லாத நூல்களைக் கற்று வல்லார்போன்று ஆரவாரஞ் செய்தலானும், தமக்

இல்லாதவற்றை யிருப்பனவாகப் பொய்யுரை இளந்து பிறரை மயங் கப்படுப்பதனாலு மெய்துவதன்று; நல்லறிவுடைய நன்மக்களிடை யடங்கி யொழுகி யவர் சொற்சுருங்க நவிலு மரும்பொருட் பகுதி களை யுளங்கொளப் பலகாற் பழகி யறிதலானும், அவரது நலங்கெழு மொழுக்கங்களைத் தழுவி யொழுகுதலானும், விழுமிய நூற்பொருள் களை அறிவு நுணுகி யாழ்ந்தாராய்தலானும், அங்ஙன மாராய்ந்தவற் றைப் பிறருவக்கும் வகையாற் பொலிவு தோன்ற முகமலர்ந் தினிய வாகச் சொல்லுதலானுமே யெய்துவதாம். இனிப் பொறாமையுடை யார் தாமின்புறுவ தெல்லாம் பிறரிடைக் காணப்படுங் குற்றமொன் றானேயாம். பொறாமையுடைய ஒரு புலவரிடத் தொருவன் சென்று பிறரொருவர் நூலை வியந்து சொல்ல, அக்கணத்தின் அவர் முகங் கருகி யழுங்குதலும், அந்நூலிலுள்ள சில குறைகளைக் காட்ட வவர் முகமலர்ந்து மகிழ்தலு மறியவல்லார்க்குப் பொறாமையுடையா ரெய்து மின்ப மெல்லாம் பிறரிடைக் கண்ட குறைவுபற்றியேயா மென்பது இனிது விளங்கும். இங்ஙன மிழிக்கப்படும் பொறாமைக் குணமுடையார்க்கு ஒரு நூற்பொரு ளினிது விளங்காமையானும், அப்பொருள் சிறந்து காட்டாமையானும் அவர் நூலாராய்ச்சி செய் தற்குரியா ரல்லர். அவராராய்ச்சி யறிவுடையோரால் வேண்டப்படு வதூஉமன்று.

இனிப் புகழ்கருதி நூலாராய்வார் தம்மை மிக்க கல்வியுடையா ரென்றும் புலமையுடையா ரென்றும் பிறரறிந்து புகழும் பொருட்டு ஏனைப் புலவர் நூல்களிற் குற்றமாராய்ந்து கூறுவர். இவர் பிற புல வர்க்குவரும் புகழெல்லாந் தமக்கே வரல்வேண்டுமெனத் தன்னயங் கொண்டு பிறர் நலன் நோக்காமையின், பிற ஆசிரியரிடத்து வியந்து கொள்ளப்படும் நலம்படு பொருட்கூறுபாடுக ளெல்லாம் இருண் முழைஞ்சிற் புகுத்தித் தாழிட்டு அவரிடத்திருந்த வழுவிய பொருள் களை வேறுபிரித் தெடுத்துக் கொணர்ந்து துளங்கொளிப் பகலில் விளங்கக் காட்டி யின்புறுவாராகலா னவரதாராய்ச்சியுங் கொள்ளற் பாற்றன்று.

இனிப் பகைமையாற் பொருளாராய்வர், பிறர்க்குந்தமக்குமொரு காலத் தொருகாரணம்பற்றி யொருபகைமை நிகழ,அதனைத் தம்மகத் திற் கரந்துவைத்துச் சமயம் வாய்த்துழி யவர்நூலிற் குற்றங்காணுது மென்று புகுந்து,குற்றமல்லாதவற்றையுங் குற்றமென விகழ்ந்துரைத் துத் தம் பகைமை வெளிப்படுப்பர். ஒரு புலவர் ஒரு நூலியற்றினரா

யின் அவர் தமக்குப் பகைவராயினும், அவரது நூலளவிற் பகைமை கொள்ளாது, அந்நூலிலுள்ள நலங் குறை யிரண்டனையும் ஒருங்கா ராய்ந்து நலங் கைக்கொண்டு குறைவினை விடுத்து நடுவு நிற்பார்தாம் அறிவின் மாட்சியுடையார். இந்நெறி கடந்து பொருளாராய்வார் திறங்க ளெல்லாம் போலியா யொழிதலின், அவையு மறிவுடை யோராற் கொள்ளப்படா.

இனி, யிம்முத்திறத்தாரு மொழிய வேறுவகையா னாராய்ச்சி செய்வாரு முளர். அவர் நட்பின் மிகுதிகொண்டு நூலாராய்வாரும் செந்தமிழ் மொழியிற் றமக்குள்ள அன்பின்பெருக்கால் அம்மொழிச் சிறப்பினைப்போற்றிக் கோடற்பொருட்டு நூலாராய்வாருமாம். அவ ருண் முன்னையார் தம்முயிரனைய நண்பரெழுதிய நூலிற் குற்றமுள வாயினு மவற்றைப் பாராது குணஞ் சிறியவாயினும் அவைதம்மைப் பெரிதெடுத்துப் புகழ்ந்து கூறுவா ராதலானும், பின்னையாருள் ஒரு சாரார் பழைய தமிழ் நூல்களே சிறந்தன; பிற்காலத்தாரா லியற்றப் படுவன வெல்லாம் மறுக்கிளர்ந்து நெறிப்படாதனவா மென்று கூறு தலானும், பிறிதொரு சாரார் செந்தமிழ் மொழிக்குச் சிறுமையாமாத லாற் பிற்காலத்தார் நூல்களிற் குற்றமாராய்ந்து அவற்றைத் தூய்மை செய்வாமெனக் கொண்டு அவ்வாறு புரிதலானும் இவர்தாமும் உண் மையாராய்ந்தா ரல்லரென விடுக்க. இவர் தொல்லாசிரியரென் றவர் நூலிற் குற்றங்காணா தொழிதலும், இவர் புதுவரென் றவர்நூலிற் குணங்காணா தொழிதலும் உண்மையாராய்ச்சி செய்வார்க்கு ஏலாதன வாமென்பது கடைப்பிடிக்க. இதுபற்றியன்றே திருவருட் பெருஞ் செல்வராய் விளங்கிய **ஸ்ரீமத் - உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள்,**

“தொன்மையவா மெனுமெவையு நன்றாகா வின்று
தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீதாகா துணிந்த
நன்மையினார் நலங்கொண்மணி பொதியுமதன் களங்க
நவையாகா வெனவுண்மை நயந்திடுவர் நடுவாந்
தன்மையினார் பழமையழ காராய்ந்து தரிப்பர்
தவறுநலம்பொருளின்கட்சார்வாராய்ந்தறித
லின்மையினார் பலர்புகழி லேத்துவரே திலருற்
றிகழ்ந்தனரே விகழ்ந்திடுவர் தமக்கெனவொன் றிலரே.”

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவா ராயின ரென்பதூஉ மென்க. ஈண்டெடுத்துக் கூறிய இவ்விருவேறு திறத்தாரும் மிகச் சிலராத லால், ஆராய்ச்சி செய்தற்குரிய ரல்லாரென யாம் பகுத்தெடுத்துக்

கொண்ட முத்திறவரு ளடக்காது வேறு கூறினும். அல்லதூஉம் இவ்விரு திறத்தாரும் அம்மூவரைப்போல் தீய கருத்தா ராயாமை யானும் வேறு சொல்லப்பட்டன ரென்றுணர்க. இது கிடக்க.

இனி நடுநின்றுள்ளவா ராராய்ச்சிசெய்வா ரினையராதல் வேண்டு மென்ப துடன்பாட்டானு மொருசிறிது காட்டுதும். இவர் பரந்த நுண்ணுணர்வும் பரந்தநூலுணர்வும் கருணையும் பொறையும் சீலமு முடையவராய் உலகிற் குபகரித்த லொன்றனையே குறிக்கொண்டு தாமாராய்தற் கெடுத்துக்கொள்வது தொல்லாசிரியர் நூலாயின், அத னுட்பொதிந்து கிடக்கும் அரிய மறைபொரு ளுட்பங்களை யாழ வாராய்ந் தெடுத்தெடுத்து அறிவுடையோர் பலருங் கழியுவகை கொண்டு வியக்குமாறு பாகுபடுத் தமைத்து இனிது விளக்கிப் பின் வழுக்க ளுளவாயின் அவற்றையு மெடுத்துக்காட்டிப் பின்னவ் வழுக் களைக் காரணஞ் சொற்றொறும் விளங்க அமைத்து முடித்தலும், பிற் காலத்தார் நூலாயின் அவைதம்முட் கிடந்த நலங்களையும் அரதன மணி பொறுக்கி யரும்பொற் றகட்டிற் குயிற்றிப் பொலிவடையச் செய்தல் போற் றிறம்படக் காட்டி, வழுக்க ளுளவாயின் அவற்றை ஆக்கியோர்க்கு எவ்வாறு எடுத்துக் கூறினு லவர் மனம் வருந்தா ரென்று தெரியுமோ அவ்வாறெல்லாம் நயம்பட இன்சொற்களா லினிது விளக்கி யவரையு மவர்நூலையுந் திருத்திப் பெருக்கி, இங்ங னஞ்செய்வுழி யெல்லாம் அவ்வாக்கியோரினும் தம் புலமை சிறிதென் பது குறிப்பானும் வெளிப்படையானும் புலப்படுத்தி யுலகிற் குபக ரித்தலு மேற்கொண்டொழுகற்பாலார். இங்ஙனமாராய்ச்சி செய்தலா லுலகம் பயனெய்தத் தமக்குப் பெரும்புகழ் வருதலல்லாமலும், பிற் காலத்துப் புலவரும் நூலெழுதுதற்கண் மனவெழுச்சி மிக்கு அரும் பெறனூல் பலவியற்றி நலம் பெருக்குவர். இவ்வாறன்றி யொருவர் நூலிற் குற்றமே யாராய்தல் அவர் மனவெழுச்சி களைந்து உலகிற்குத் தீங்கு பயப்பதாமன்றி வேறென்னை? "அரியகற் றாசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா லின்மை யரிதே வெளிறு" என்னுந் திருவாக்குண்மை யறிய வல்லார்க்கு முழுமுதற் பெருங்கடவுளாகிய சிவபெருமானையும் அவனருள் வழிப்பட்ட மெய்யடியாரையு மொழித்து ஒழிந்த பசுவரு க்கங்க ளெல்லாங் குற்றஞ்செறிந்த புல்லிய பிராணிகளேயா மென்ப தினிது புலப்படும். இதுபற்றியன்றே ஆங்கிலநூலுள்ளும் * டிரை டன் என்னு நல்லிசைப் புலவர் 'பிழைகள் உள்ளீடில்லாத துரும்

* Dryden

யைப்போல மேன்மிதக்கு மாதலால் அரிய 'மணிமுத்து வேண்டுவார் உள்ளுருவி நழைந்து தருவுக' என்றதூஉம், *அடிசன் என்னு மாசிரியர் 'ஒரு நூலிலுள்ள நலங்களையே பெரிது மாராய்ந்து அமைத்து வழுவிய பொருள்களை யாராயாது விடுதல் தலைமையாம்.' என்றும் 'வழுவாராய்ந்த விடத்தும் அத்தன்மை களைந் ததனை யாக்கிக் கோடல் நூலாராய்வார்க்குக் கடமையா' மென்றுங் கூறியதூஉ மென்க. இன்னு மிதனை விளக்குதற்கு ஒருதாரணங்கிரேக்கரென்னு நன்மக்களிடத்து வழங்கும் ஒரு பழங்கதையினுற்காட்டுதும்; —நூலாராய்வாரொருவர் ஒரு புலவரெழுதிய நூலிற்கிடந்த குற்றங்களை அரிதினுராய்ந்து அவை தம்மைத் தொகுத்து அழகிய †அப்பாலோ என்னுங் கடவுளுக்கு அடியுறை கொடுப்ப, அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட அக்கடவுள் குற்றிய நெற்பொதி யொன்றை யவருக்கு ஈந்து 'இம் மழுக்கலிலுள்ள முழு வெள்ளரிசியையும் உமி தவிட்டினையும் வேறு பிரித்து ஒருபுற மிடுக' என்று பணித்தனர்; அக்கட்டளைப்படியே மிகமுயன்று செய்து அவரதனை யக்கடவுளுக்குத் தெரிவித்தலும் அவர் அந்நூலாராய்வார்க்கு உமி தவிட்டை யீந்து 'உனக்கு விருப்பமாவ திவையென்பது நீ தந்த அடியுறையாலியாம் அறிந்துகொண்டமையி னிவற்றை எடுத்துச் செல்க' வென விடுத்தனர். இதனுற் குற்றமே யாராய்வார் பெறும் பயனினிது அறிவுறுக்கப்படுதலின், அவைதம்மை ஒருதலையான் நீக்கி நலங்கொளலே சிறந்ததென் றுணர்க. இது கிடக்க.

இனி யிக்காலத்தி லிச்செந்தமிழ் நாட்டில் ஒருசில போலிப் புலவன்மார் தொல்லாசிரியரா லியற்றப்படுவனதாம் நூல்கள்; அவைதாம் வழுவில; பிற்காலத்தாராற் செய்யப்படுவன வெல்லாம் மறுப்பொதிந் தனவா மெனக் கூறுவாரும், புதிய நூல்களி னெல்லாங் குற்றமே யாராய்துமெனத் திரிகுவாரும், ஒருவரிடத்துச் சிறந்த வொழுக்கமும் உயர்ந்த நூற்புலமையுங் காணி னெம்முளம் பொறுதென் றவரிடத்துப் பகைமை கொண்டு அவர்நூலிற் குற்றங்கண் டொைப்பா மென மடிதற்றுநிற்பாரும், ஒருவர் புகழொளித்திகழ்குன்றின் குவட்டினின்று பொற்புற்று விளங்க யாம் இழிவுறு படுகரிற் கிடந்து பருவரலெய்துவமோ வென்று மற்றவர்மே லிகழுரைப் பகழி சிந்திக் கலாம் விளைத் தழிதருவாருமாய்ப் பலவேறுபட்டுச் சிதர்ந்து போயினர். இவரிங்ஙனந் தம்முளே பெரிது மிகலி யொழுகுதலாற் கல்வி

* Addison. † Appolo.

வளஞ் சுருங்கிச் செந்தமிழ்த் தென்னாடு திருத்தமுறாது பொலிவு குன்றிப்போம். அந்தோ! அந்தோ! இவர் தன்மையிருந்தவாறு இரங்கத்தக்க தொன்றும். இதனை லிவரடைவதூஉம் பெருங்கேடன்றிப் பிறிது படுவதின்று அருந் தமிழ்ப் புலவீர்! இப்பொருந்தாச் செயலொழிமின்! புகழ் பொருண் முதலியவற்றை ஒருசிறிதும் பாராது நீவிரீட்டும் பொருளளவி னுள்ளந் திருந்தி நிரம்ப வுவந்து பிற மக்களுக்கு நும்மா லியன்றவா றுதவிபுரிந்து ஒழுகுதலைக் கடப்பாடாகக் கொள்ளுமின்! ஏதிலார் புகழ் பொருளெய்திக் களித்து வாழ்தலைக் கண்டு நீவிரு மவரோ டளவளாய்க் களிமின்! பண்டைக்காலத்திருந்த பரணர், கபிலர், பெருஞ்சித்திரனார் முதலிய புலவரைப்போற் கௌரவமாக நன்னெறிச் சென்மின்! யாமிவை கூறியதுபற்றி எம்மீது வெகுளன்மின்! நிற்க.

இனி நூலாராய்வாரிய லிவ்வாறல்லா மொருபுற மமைந்து கிடப்ப அவை தம்முள் ஒன்றுதானு மறிந்துகொள்ளும் மதுகையில ராகிய ஒருசில போலிப் புலவன்மார் யாமியற்றிய சோமசுந்தரக் காஞ்சியிற் குற்ற மாராய்தமெனப் புகுந்து, பகைமை அழுக்காறு முதலிய விழிகுண வயத்தா னறிவு மருண்டு குற்ற மல்லாதவற்றைக் குற்றமென முறைபிறழக் கொண்டுரைத்திட்டார். அவர் குற்றமாராய்ந்ததுபோற் குணஞ்சிறி தாராய்ந்து மறத்திலாமையான் அவர் உள்ளவா றாராய்ச்சி செய்தற் குரிமையுடையா ரல்ல ரென்பதூஉம் அவரொரு போலிப்புலவ ரென்பதூஉ மறிவுடையார்க்கெல்லாம் புலனுமாதலின், அவரெழுதிய குற்றங்கண்டு பிறர் மயங்காமைப் பொருட்டு நிறுத்த முறையே யவற்றை யாராய்ந்து பரிகரித்திடுவாம்.

பொருளிலக்கணம்

இனிப் பொருளிலக்கண மென்பது, மக்களுயிர்க் குறுதியென நல்லறிவுடைய தொல்லாசிரியர் வகுத்தெடுத்துக் கொண்ட அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்பனவும், இந்நாற்பகுதியினு ளடங்கி யடங்குவனவாகிய * "முதல்கரு வுரியும், காட்சிப் பொருளுங் கருத்துப் பொருளும் அவற்றின் பகுதியாகிய ஐம்பெரும் பூதமும், அவற்றின் பகுதியாகிய இயங்கு திணையும் நிலைத்திணையும் பிறவு" மாகிய பொருண் முழுவதூஉம் ஒருங்கெடுத்துக்கொண் டவற்றைக் கூறுபடுத்துணைத்து விளக்க முறுவதாகிய விழுமிய நூலாம். இதுதான் செந்

* நச்சினார்க்கினியம்.

தமிழ்த் தனி மொழியிலன்றி வேறு பிறபாடைகளி லித்துணை நுண்ணிதாக மதிவளம் பெருக்கி யெழுதப்பட்டதூஉ மின்று; அதனை யாராயுநூல்களுங் கிடையா. இதனாற் பண்டைக் காலத்துத் தமிழாசிரியர் நுட்ப வறிவும் பரந்த வுணர்ச்சியும் உலகிய லறிவும் நன்றறிவுறுக்கப் படுதல் காண்க. இனி, அங்ஙனம் விரிந்து கிடப்பனவாகிய நுண்பொருட் பரவை யெல்லாந் தமிழ்நூன்மரபு பற்றி யாராய்து மென மனவெழுச்சி கொண்டு புகுவார்க்குச் சுருங்கிய வாழ்நாளும் பெருகிய பிணியு முண்மையின், பெருந்தவத் தொல்லாசிரியர் அருட்குறிப்பு நிகழ வவர்க்கவற்றைச் சுருங்க வறிவுறுத்துவார், அப்பொருட் பரவையை யிரண்டு கூறு படுத்து **அகத்திணை, புறத்திணை** யெனப் பெயர் நிறீஇ, அப்பகுதி யிரண்டனு ளுலகியற் பொருண் முழுவதூஉம் பிறவுஞ்செறியத் துறுத்து விளக்குவாராயினர். இங்ஙனம் பொருளிய னெறிக்கு மிலக்கணங்க ளெல்லாம் முடிய வெடுத்துக்கொண்டு முன்னொடுபின் மாறுகோளின்றி வரம்பு குறித்துரைக்கு நூல், முற்றத் துறந்து முழுத்தவ மெய்தி முழுமுத லறிவினராய் விளங்கிய **ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனாரா** லியற்றப்பட்டுள்ள **தொல்காப்பியம்** ஒன்றுமேயாம். இதன்றிற மீண்டு விரிப்பிற் பெருகுமாதலா லீண்டைக்கு வேண்டு மளவே தந்து நிறுத்தி வேறுசெல்வாம்.

அகப்பொருள்.

இனி அவற்றுள், அகப்பொரு ளென்பது* "ஒத்த அன்பா னொருவனு மொருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்ன ரவ்விருவரு மொருவருக் கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வா றிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத் துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப முறுவதோர் பொருள்" கருதி நிற்பதாம். இங்ஙனம் புறம்படுதலின்றி யுண்ணிகழுமொழுக்கத்தினைப் பலவாறு கூறுபடுத்து விளக்குவதாகலி னிதனை அகத்திணை யென்றும் வழங்குப. இதனைக் **களவொழுக்க** மெனவுங் **கற்பொழுக்க** மெனவும் பகுத்தெடுத்துக்கொண் டவற்றிற்குக் **கைகோ**ளெனப் பெயர்நிறீஇ நூல்கள் விளக்குமாறுங் காண்க. இவ்விய லறிந்தார்க்கன்றி யேனையோர்க்கு அறிவுப் பொருளாகிய ஆன்மாவின்க ணிகழும் பஃறலைப்பட்ட வுணர்வுகளி னியனுண்மை யறிதல் செல்லா தென்பதூஉம்,

இது பற்றியே ஆங்கிலநூலாரும் பிற்காலத்தில் Psychology என்னும் அகப்பொருணூலைக் குறிக்கொண் டாராய்ந்து கொள்வாராயின ரென்பதூஉம் உணர்ந்து கொள்க. இனி வடநூலாசிரியர் தாம் வேறு பகுத்துக்கொண் டுரைக்கும் அறமுதலிய நால்வகை யுறுதிப் பொருள்களு ளிவ்வகப்பொருணூல் எதன்பாற் படுவதெனின், இஃது இன்பப் பகுதியினையே நுதலி யாராய்தலி னவ்வின்பப் பொருட் கண்ணதா மெனவும் ஏனைப் புறப்பொருணூல் அறம் பொருள் வீடாகிய ஏனை மூன்றனையு மொருங்காராய்தலி னப்பொருட் கண்ணதா மெனவும் பொருளிலக்கணம் வல்லா ரெல்லாரு மினி துணர்வரென்க. அல்லதூஉம் இன்பமேயன்றி யேனைப் பொருள்கள் அகத் தேகரந்து படுக்கப்படும் நீரவல்லவாய்ப் புறம்படுதல் காண்டுமாதலானும், இன்பப்பொரு ளொன்றுமே உரை வரம்பு நிறுத்திப் பிறருணருமா றுரைப்ப வாராமையானும், தெய்வப்புலமை நக்கீரனார், நச்சினார்க்கினியனை யுள்ளிட்ட ஆசிரியன்மா ரெல்லாரு மிங்ஙனமே கூறுதலானும் இன்பம் அகப்பொருணூலினும் ஏனை மூன்றும் புறப்பொருணூலினும் வைத்தாராயப்படுமா மென்பது கடைப்பிடிக்க. இன்னு மிவ்வகத்திணை நுண்பொரு ளெல்லாம் இறையனாரகப் பொருள், தொல்காப்பியம் முதலிய விரிந்த நூல்களிற் காண்க.

புறப்பொருள்

இனிப் புறப்பொரு ளென்பது *"ஒத்த அன்புடையார் தாமே யன்றி யெல்லார்க்குந் துய்த்துணரப் படுதலானும், இவை யிவ்வா றிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும், அறம்பொருள்வீடென்னும் மூன்று பொருள்களை நுதலி நுவலுவதாம். அதுதான் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென எழு பகுக்கப்பட்டு, வெட்சி முதல் வாகை யீறாகக் கிடந்த ஐந் திணையுள் அறக்கூறுபாடு பொருட்கூறுபாடுகளும், காஞ்சித்திணையுள் அவற்றது நிலையாமையும், பாடாண்டிணையுள் மக்களையுங் கடவுளரையும் பாடுதற்கண் வரும் பொதுவியற் பொருட் டொகையும் முறையுள்வைத் தாராயப்படும். இனி இவற்றின் பரப்பெல்லாம் தொல்காப்பியம், புறப்பொருட் பன்னிருபடலம், இதன் வழி நூலாகிய புறப்பொருள் வெண்பா மாலை முதலிய நூல்களிற் கண்டு கொள்க. புறப்பொருட் பன்னிரு படலம், புறப்பொருள்

* நச்சினார்க்கினியம்.

வெண்பா மாலையாகிய இரண்டுநூற் பொருள்களும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பொருளியலோ டொருசில விடங்களிற் சொன்மாத்திரையின் மாறுகோ ளுறுவதுபோற் றோன்றுதலைக் கண்டு மருண்டு பொருளிய லறிவு வாய்ப்பப் பெறாதார் சிலர், அவற்றின் பொருணுட்ப முணர்ந்து பொருத்த மாட்டாமையிற் பெரும் பேதுற்றுத் தமக்குத் தோன்றியவா றெல்லாங் குழறுபடக் கூறுவர். அற்றேல், ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனார் புறப்பொருளை எழுவகையாகப் பிரித்துக்கொண்டிலக்கணங் கூறுநிற்ப, மற்றதனொடு மலைந்து புறப்பொருட் பன்னிருபடல முடையாரும், வெண்பாமாலை யுடையாரும் அதுதன்னைப் பன்னிரண்டுகூறுபடுத் திலக்கணங் கூறுமாறென்னை யெனக் கடாவுவார்க்கு, நிரைகவர்தலும் அதனை மீட்டலும் வெட்சித் திணையாமென நிறுத்திய ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனாரொடு நிரைகவர்தலு மீட்டலுமாகிய அவ்விரண்டு வினைக்கும் 'வெட்சி' 'கரந்தை' யென வேறுவேறு பெயர் நிறீஇக் கூறிய ஏனை யாசிரியருரை மூரணு மென்றல் சொன்மாத்திரையே யன்றிப் பொருள் வேறுபாடின்மையானும், அந்நூற்பொரு ளெல்லாம் மலைவற வொருங் குணர்ந்த ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் "இவை யிங்ஙனம் வேறுபடினும் புணர்ச்சி முடியும் சொன் முடியும் பொருண் முடியும் வேறுபடாமையின் மரபுநிலை திரியாவாயின. இவ்வுண்மை யுணராதார் பன்னிருபடலம் முதலிய நூல்களை வழீஇயினவென் றிகழ்ந்து, பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப்படலந் தொல்காப்பியனார் கூறிய தன்றெனத் தொல்லாசிரியர் வழக்கொடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப" என்று தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியிலோதுதலானும் அந்நூல்க ளிப்பொருட் பரப்பெல்லாம் ஒருவழிக் கொண்டு நிறுவி விளக்குதற்கண் ஒரு கருத்தினவா மென்று விடுக்க. இதுகாறும் பொருளிலக்கண வரலாற்றுள் ஈண்டைக்குப் பயன்படுவன சில தந்து காட்டினும். இங்ஙன மெழுதிய விவை 'மற்றொன்று விரித்தல்'போற் றோன்றினும் பொருளிலக்கணப் பயிற்சி குன்றிய விக்காலத்தி லிவ்வெதிர் மறுப்பினை யுணர்வா ருண்மைப்பொரு ளொளிதுணர்ந்து கோடற்பொருட்டும், இவ்வெதிர் மறுப்பின்கண் ஆண்டாண்டுத் தர்க்கஜெடிலமாக நடந்துசெல்லு நெறிக் கிடையே எடுத்துக் காட்டுதற் குபகாரப்படுதற்" பொருட்டும் 'முன்மொழிந்து கோடல்' என்னும் உத்தியா னிங்ஙன மெழுதினுமென்ப துண்மையானோக்குவார்க் கெல்லா மினிது விளங்குமாதலி னேனையார் கூறு

முறையை யொரு பொருட்படுத்தா மென்றொழிக. இனி அப போலிப் புலவர் வரைந்து விடுத்த போலி மறுப்பினை முறையே யாராய்ந்து செல்வாம்.

காஞ்சித்திணை

இனிக் காஞ்சித்திணை யென்பது உலக நிலையாமை புலப்படுக்கும் ஒழுக்கமாம். அதுதா னுலகியற் பொருள் கொண்டுவரும் நிலையாமைக் குறிப்பின்கண் வருவதூஉம், அந்நிலையாமைக் குறிப்பேதுவாக வுலக வொழுக்கத்தி னுவர்ப்புத் தோன்றி வீட்டிய னெறியறிந்துறுதி கூடுமா றறிவுறுத்தற்கண் வருவதூஉம், * "வீடுபேறு நிமித்தமாகப் பல்வேறு நிலையாமையைச் சான்றோர் சாற்றுங் குறிப்பின்" கண் வருவதூஉ மென்னும் பாகுபாட்டான் மூன்றாம். இம்மூன்றும் உள்ளடங்கப் † "பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றானு, நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே" என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாருங் கூறுவா ராயினர். இதனுண்பொரு ளெல்லாம் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் அச்சூத்திரத்திற் குரைக்கும் விழுமிய நல்லுரைக்கட் கண்டு கொள்க. இவ்வாறு இததிணைப் பொருட் பாகுபாடும் பிறவும் அறிவுடையார்க் கெல்லா மினிது விளங்கிக் கிடப்ப, அவற்று ளொன்றுதானு மறிய மாட்டீராய் அவ்விலக்கணப் பொரு ளெல்லா மொருங்கு நிரம்பி முதிரப் பெற்ற பேரறி வுடையீர் போலப் பெரிது மிறுமாந்து மயங்கி யெதிர் புகுந்து நின்று காஞ்சித்திணை 'அறிவன் றேயமுந் தாபதப் பக்கமும் பற்றி யுரைத்தலாலஃதிரு வகைத்து' என்று அதற்குப் பாகுபாடு கூறினீர். இங்ஙனம் ஓராசிரியரு முரைப்பக் கேட்டிலம். வீடேதுவாக நிலையாமை யுணர்தலும், நிலையாமைக் குறிப்பேதுவாக வீடுபே றறிவுறுத்தலு மென்னு மிரண்டனுட் பின்னதாகிய நிலையாமைக் குறிப்பை யிரண்டு கூறுபடுத்துக் காட்டுதற் பொருட்டு ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் "வீடேதுவாக வின்றி நிலையாமைக் குறிப்பேது வாகலுங் கொள்க. இஃது அறிவன் றேயமுந் தாபதப் பக்கமும் பற்றி நிலையின்மைக் குறிப்புப் பெற்றாம்" என்று கூறினா ரன்றிக் காஞ்சித் திணையே யவ்வாறு பகுக்கப்படு மென்று யாண்டு முரையாமையானும், வாகைத் திணைப் பகுதியாகிய ‡ "அறிவன்றேயமுந் தாபதப்

---

* நச்சினார்க்கினியம். † தொல் - புறத்திணையியல். எஅ.

‡ தொல்-புறத்திணையியல் - எடு.

பக்கமும்" பற்றிக் காஞ்சித் திணையைப் பகுத்துக்கோடு மென்றல் பொருளிலக்கண மறியாதார் கூழுறுபாட் டுரையா மாதலானும், நீவிர் புத்திப் பிரம்சம்கொண்டு பகுத்த அவ்விரண்டனுட் சோமசுந்தரக் காஞ்சி எதன்பாற் படுவதெனக் கடாவுதல் போலியா மென்றொழிக.

இனி ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனாரும் நச்சினார்க்கினியரும் கூறுமாறு கிடக்க, காஞ்சித் திணையை அறிவன்றேயமுந் தாபதப் பக்கமுமென விரண்டாகப் பிரித்துக் கோடலே பொருத்த முறுவதா மென்றுரைக்க ஒருப்படுவீராயின், மறக்காஞ்சி, பேய்க்காஞ்சி, வஞ்சினக்காஞ்சி, தொடாக்காஞ்சி, தாங்கரும்பையுள், முதுபாலை முதலியவும் பிறவும் யாண்டடங்கு மெனக் கடாவுவார்க்கு இறுக்க லாகாமையின், அவ்வாறு கூறுதலும் அவ்வியாத்தி அசம்பவ தோடங் களுக் கிடனு மென்ப தினியேனு மறிந்து கொள்க. அற்றேல், நீவிர் கூறிய அம்முத்திறப் பகுதியில் அச் சோமசுந்தரக்காஞ்சி எதன்கட் படுவ தென்று உசாவுவிராயிற் கூறுதும். வாளா துலகியற்பொருணி லையாமை மாத்திரையே கிளந்து கூறுதலிற் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி' உலகியற்பொருள் கொண்டுவரும் நிலையாமைக் குறிப்பினைக் காட் டுங் காஞ்சித்திணையின்பாற் படுவதாம். இதற்கு, "மாற்றருங் கூற் றம்" என்னுஞ் சூத்திரவுரை முகத்தில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் "இது முற்கூறிய காஞ்சித்திணை வீடேதுவாக வன்றி வாளாது நிலை யின்மை தோன்றக் கூறும் பகுதி கூறுகின்றது" என்று தெளிய வெடுத்துக் கூறுதலே சான்றுமாகலின், இதுதானு முணரமாட் டாது நீவிர் பெரியதோர் ஆரவாரஞ் செய்தது தலையாய வறிவின்மை ரெல்லாரானும் "மைத்துனர் பல்கி மருந்திற் றெளியாத பித்தன்" என்றெள்ளி நடையாடற் கேதுவாமென் றொழிக.

இனிக் காஞ்சி யென்பது உலகியற் பொருட்பெற்றி தேர்ந்த நல்லிசைப் புலவர் அதனியல்பு அறியமாட்டாதாரைத் தெருட்டி அவர்க்கு வீடுபேற் றுறுதிப் பயனையும் அதனை யெய்துதற்கு வேண் டுங் கருவிகளையு மொழிந் துறுதிபயக்கு மொழுக்கமாகலின், "என் குருவே என்று விளித்துக் குருவுக்கு மிஞ்சிய சீடர்போல அவர்க்குக் கூறிய தென்னுய் முடியும்?" என்று இடக்கருரைகளை மேன்மேற் றலைப்பெய்து வினையினீர். மேலே, காஞ்சித்திணை யென்பது முத் திறப்பட்டு உலகநிலையாமை கூறுவதூஉம், அதுகொண்டு வீடுபேற் றுறுதிப்பய னறிவுறுப்பதூஉம், வீடுபேறு நிமித்தமாக உலகநிலை யாமை புலப்படுப்பதூஉமெனப் பெயர்பெறுமா மென்பது இனி

தெடுத்து விளக்கினு மாதலின், அம்முக்கூற்றுள் உலக நிலையா மைக்கட் படுவதாகிய 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி'யை வினைப் பகுதிக் கண் மயங்கப் படுத்து அவ்வாற்றா னதனை வழுவுடைத்தெனக் கூறு தன்மேலும், அதனாசிரியனையு மிழித்துக் கூறுவான் றலைப்பட்டது நமக்குப் பெரிதும் ஏதமாய் முடிந்தது காண்க. அற்றன்று, உலக நிலையாமை தேர்ந்த தவமுது மக்கள் பிறர்க்கு வீடுபேற் றுறு திப் பயனறிவுறுத்துதலே காஞ்சித்திணைப் பொருளென்பீ ராயின், அதுவே நியாமக மென்பதற்கு நீவி ரெடுத்துக் காட்டிய பிரமாண மியாது? யாங் கூறியதே நியாமகமென்பிராயின், நீர் தழுவிக் கொண்டுரைத்த ஆத்திசிக்காஞ்சி, தாங்கரும்பையுள், முதுபாலை என்பவற்றிற் செல்லா மென்சொல்ல வல்லீர்? இவற்றை யுய்த் துணரவல்லார்க்கு நும் வாய்மொழியே நும் முரணை யறுக்குங் குலி சப் படையாய் முடிந்திடுதலின், நும் மாரவார விகழுரை யெம்மை யென்செய்ய வல்லும்? நமது மேற்கோளைத் தாங்குந் திண்ணி வெழுவெனக் கனவுகண்டு நீவிரெடுத்துக்காட்டிய மதுரைக்காஞ் சியே நமக்கிஷ்ட விகாதஞ் செய்து நாம் மேலே விரித்து விளக்கிய முக்கூற்றுக் காஞ்சித்திணையுள் ஒன்றன்கட் படூஉங் காஞ்சியாய் முடிதலின், அஃதெமது மேற்கோளையே மேன்மேலும் வலியுறுத் துங் கருவியா யமைந்தவாறு காண்க. இங்ஙனம் விரிந்த காஞ்சித் திணைப்பொருட் பாகுபாடறியாது நீர் குழறிய புறங்கூற்றுரைகள் ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினிய ருரைப் பொருளொடு பிணங்கி ஆசிரி யர் - தொல்காப்பியனார்க்கு மறியாமை யேற்றுதலின் நும்மோ டுரை யாடுதலும் எமக்குப் பெரியதோ ரிழுக்காமென் றொழிக.

கையறுநிலை

இனி, நீவிர் கையறுநிலையைச் சுட்டி வழூஉப்பட மொழிந்த குழறுபாட் டுரையிய லொருசிறி தாராய்ந்து செல்வாம். "மையன் மாலையாங் கையறு பினைய" என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளிற் போலக் 'கையறுதல்' என்பது 'செயலறுதல்' என்னும் பொருட் டாம்; எனவே, செயலறுதற் கேற்ற காரணந் தோன்றியவழி ஒரு வன் கையற்று நின்ற தன்மை கையறுநிலையாம். இனி, அந்நிலை யைப் புலப்படுத்துக் கூறுவதாகிய செய்யுளும் அப்பெயர்த் தாயிற்று. என்றிங்ஙன மெல்லா மிச்சொன் னிலையை நுணுகி யாய்ந்திடின், ஒருவன் கையற்றுக் கூறுவன வெல்லாங் 'கையறுநிலை' யாதற்

கேற்குமாமென்பதூஉம், அக்கையறுநிலைதான் றோன்றுதற்கு முன்னிகழுங் காரணம் ஆண்பாலாதல் பெண்பாலாதலவ்விருவரு மொருங்கேயாத லிறந்து படுவதா மென்பதூஉம், இங்ஙனம் வரையறை யின்றிக் கையறுநிலை தோன்றுதற் கேற்ற காரண முள்வழி யெல்லாம் அது தோன்றுமென்பது பற்றியே புறநானூற்றுரையாசிரியர் "இனி நினைந் திரக்க மாகின்று" என்னுந் தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் பாடிய செய்யுட்குறிப்புரையில் "இளமைகழிந்து இரங்கிக் கூறுதலான் இதுவுங் கையறுநிலை யாயிற்று" என்றுரை கூறினா ரென்பதூஉ மினிது விளங்கும். இது கிடக்க.

அங்ஙன மச்சொன் னிலையை நுணுகி நோக்கும்வழி வரையறையின்றி யஃதங்ஙனம் பொருள்படுதற் கேற்குமாயினும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் * "கழிந்தோர் தேஎத் தழிபட ருறீஇ, யொழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்" என்று வேறு அதனைப் பிரித்தெடுத்துக் கொண்டு பெண்பா லதிகாரப்பட்டு வருகின்ற விடத்து வைத் தோதினாராகலான், அம்முறைபற்றி ஆண்பாலும் பெண்பாலும் ஒருங்கு துஞ்சிய வழியே 'கையறுநிலை' கூறப்படு மென்பது பெறுமோ வெனின்; - பெறுமன்றே, என்னை? மூன்று கூறுபடுங் 'கையறுநிலை' யுட் பெண்பாலு மாண்பாலு மொருங்கு துஞ்சிய வழித்தோன்றுங் 'கையறுநிலை' மாத்திரையே கூறியதன்றி, அதனாற் பெண்பாலுடன் றுஞ்சியவழித் தோன்றுவ தொன்றே 'கையறுநிலை' என்னும் யாப்புறவு பெறப்படாமையி னென்பது. இனிச் சூத்திரத்தா லங்ஙனம் யாப்புறவு பெறப்படா தாயினும் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் 'கணவனொடு மனைவியர் கழிந்துழி அவர்கட்பட்ட அழிவுபொரு ளெல்லாம் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தித் தாம் இறந்துபடா தொழிந்த ஆயத்தாரும் பரிசில்பெறும் விறலியருந் தனிப்படருழந்த செயலறு நிலைமையானும்" என்றுரை விரித்துக் கூறுதலின், அதன்கண் வைத்து அவ்யாப்புறவு கோடுமென் றுரைத்திராயின், அஃதாசிரியர் கருத்தறியாது கூறிற்றாம். என்னை? அவ்வாறு கூறுதலே ஆசிரியர் கருத்தாயின், முன்னுரைத்த வுரையோடு விருத்தமுறக் குறிப்புரையில் "ஆண்பாற் கையறுநிலை மன்னைக்காஞ்சியு ளடங்கும்" என்றும் "இன்னனென்றிரங்கிய மன்னையானும்" என்புழி "இதனை 'ஆண்பாற் கையறுநிலை' யெனினு மமையும்" என்றும் உரைக்குமாறென்னை? இந்நுட்பப் பொருடேற மாட்டாது நீர் குழ

* தொல் - புறத்திணையியல்.

றிய அறிவில்லுரையால்* ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியரும் ஓரிடத்தி லேயே யங்ஙனம் முன்னொடுபின் மலைவுபடக் கூறுதலாகிய அத் துணை யறியாமை உடையரென்று பெறப்படுதலின், இத்துணைக்கு மிடஞ்செய்துகொண்ட நீவிர் மிகப் பெரியர்தா மென்றொழிக.

இனி யாமெடுத்துக் கொண்ட மேற்கோளை வலியுறுத்தாது அதனை முதலறக் களைந்தெறியுங் கருவியா யெழுந்தமையின் ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினிய ருரை கொள்ளாம்; மற்று ஆசிரியர் - தொல் காப்பியனார் கூறிய சூத்திர யாப்புப் பற்றியே எமது மேற்கோளை நிறுவி விளக்குதுமென்று கூறவும் ஒருப்படுவிர்; ஆகலான், ஆசிரி யர் சூத்திர யாப்பும் நும்மத முழுமுதல் துணிக்கும் நவிய மாமாறும் ஒரு சிறிது காட்டுதும். கொழுநனொடு மனைவிய ரிறந்துபட்டவழித் தோன்றுவதாகிய செயலறுதலே 'கையறுநிலை' என்பது ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனார் கருத்தாயின், உலக வொழுக்கங்களை யெல்லாம் அகம் புறமென வகுத்து இலக்கணங் கூறுவான் புகுந்த ஆசிரியர்க்கு ஆண்பாலும் பெண்பாலுந் தனித்தனி யிறந்துபட்டவழி அவ்விறந்து பாடு காரணமாக நிகழும் ஒழுக்கங்களையும் அகப்படுத்து இலக்க ணங் கூறுதொழிதல் குன்றக் கூறலாய் முடியுமாதலானும்,

*"மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவரன்
றன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோ
ரோங்கிய சிறப்பி னுலகமுழு தாண்ட
வாங்குவிற் றடக்கை வானவர் மருமா
னைய னரித னகலிடத் தவர்க்கு
மையறு புறப்பொருள் வழாஅலின்று விளங்க
வெண்பா மாலை யெனப்பெயர் நிறீஇப்
பண்புற மொழிந்தனன் பரின்மையிற் றெரிந்தே"

என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரத்தானே, ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனாரை யுள்ளிட்டு ஆசிரிய ரகத்தியனார் மாணாக்கர் பன்னிருவரும் ஒருங்கு

---

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, சிறப்புப்பாயிரம்.

கூடிச் செய்த புறப்பொருட் பன்னிருபடலத்தின் வழிநூலாகிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

* "செய்கழன் மன்னன் மாய்ந்தெனச் சேர்ந்தோர்
கையற வுரைத்துக் கைசோர்ந் தன்று"—என்பதனானும்,

† "கழிந்தோன் றன்புகழ் காதலித் துரைப்பினு
மொழிந்தனர் புலவ ரத்துறை யென்ன" என்பதனானும்

ஆண்பா றுஞ்சிய வழியுங் கையறுநிலை தோன்றுமென வைத்து அத னிலக்கணங் கூறுதலிற் றொல்காப்பியமும் புறப்பொருட் பன்னிரு படலமும் ஒன்றோடொன்று இணங்காமன் மாறுகொண்டு இரண்டும் அப்பிரமாணமா யொழிதலே யன்றி, அவற்றின் பொருளொருமை யுணர்ந் துரைத்த ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் பிரமாண வுரையோ டும் புறநானூற்றுரையாசிரியர் தெரிந்து மொழி கிளவியோடும் பிண ங்கி வேறுபடுதலானும், ஆண்பாற்பொருளும் பெண்பாற்பொருளும் வேறுவேறுதழீஇவந்த ‡ "நினைக்குங் காலை மருட்கை யுடைத்தே" ¶ "யாங்குப் பெரிதாயினு நோயள வெனைத்தே" என்னும் புறநா னூற்றுச் செய்யுட்க ளெல்லாம் இலக்கண மின்றாய் முடியு மாதலா னும் அஃதாசிரியர் கருத்தெனக்கொண்டு துணிவுபட வுரைத்தல் நூலவுருவொடு பருத்துவிளங்கு மடமையா மன்றிப் பிறிதென்னை யென்றொழிக. அல்லதூஉம், தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமும் பொருள் பகைக்குமெனக் கொள்ளினும் அவையிரண்டுந் தவமாட்சி யான் விரிதரு பேரறிவினராகிய தாபதத் தலைவர் நுண்பொருள் பொதுளப் பண்புற வியற்றிய முதனூல்க ளாகலான், அவை தம்மை ஒருமருங்குபட வைத்துப் பொருளிணங்கக் கொளுவித் தழீஇக் கோட லல்லது பிரமாண முழுமுதனூல்க ளிரண்டினுள் இஃதாம், மற்றிஃதாகாதெனத் தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் பழுதுற வுரைப்பது அபசாரமா மென்றொழிக. இவ்வாறே வேதநூலினும் ஆகமநூலினும் மாறுகோள் வந்தவழி அவைதம்மை அவிரோத நய னஞ்செய்து இணக்கிப் பொருளுரைக்குந் தொல்லாசிரியர் மரபுணர்ந் தீராயி னிவ்வாறெல்லாங் குழறுவீ ரல்லீர். இவற்று ளொன்றுதானும்

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பொதுவியற்படலம்.
† ,, ,,
‡ புறநானூறு - உசஅ.
¶ ,, உசரு.

அறிந்துகொள்ள மாட்டீராய் அழுக்காறுகொண்டு சோமசுந்தரக் காஞ்சிக்கு ஏதேனுங் குற்றங்கூறுதல் வேண்டு மென்னுந் தீய அவா வும்மைப் பிடர்பிடித்து முன் கடவுதலின், அச்சிடப்பட்ட பொரு ளதிகாரத்தை எளிதிற்பெற்று, அதிற் 'கையறுநிலை' வருமிடனைத் தடவிப் பார்த்து அச்சொன்னோக்கம், பொருணோக்கம், அதனுரை நோக்கம், அவ்வுரையின் முன்பின்னுள்ள இயைபு, ஏனைப்பொரு ளிலக்கண னூற்கருத்து முதலியவற்றுள் ஒன்றுதானுங் கண்டு தேறாது நமக்குத் தோன்றியவா றெல்லாம் ஏதேதோ வெடுத்தெழு தித் தொல்லாசிரியர் மரபழித்தன்மேலும் அவர்க்குத் தோஷாரோ பணமுஞ் செய்து பெரியதோர் அபசாரப்பட்ட வும்மைக் கண்டு தூர வொதுங்கிப் போதலே செயற்பாலதாம். இனி யிவையெல் லாங் கிடக்க, அத்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தையும் வெண்பாமாலைச் சூத்திரத்தையும் ஒருவழிவைத்திணக்கிப் பொருள் சொல்லுமாறுதா னியாங்ஙனமென் றுசாவுதிராயின், யாம் மேலே விளக்கிப் போந்த பகுதிகளால் அது விளங்குமாயினும் இன்னுஞ் சிறிதுகாட்டுதும். 'கையறுநிலை' என்பது பொது மொழித் தொகுதி; அத்தொகுதி 'செயலறுதல்' என்னும் பொருள்தருவதாம். அதுதான் ஆண்பா லிறந்து பட்டவழியும், பெண்பா லிறந்து பட்டவழியும், அவ்விரு பாலு மொருங்குபட்ட வழியுந் தோன்றுதலாற் படும் பாகுபாடு நோக்கி மூன்றென்று கொள்ளப்படும். இம்மூன்றனுள் ஆண்பால் காரணமாக நிகழுங் 'கையறுநிலை' யும் பிறவும் பன்னிருபடலம், வெண்பாமாலை கூறின வெனவும், பெண்பாலும் அவ்விருபாலுங் காரணமாகக்கொண்டு நிகழுங் 'கையறுநிலை' யும் பிறவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறினா ரெனவும் பகுத்துணர்ந்து கொள்க. அற் றேல், ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனார் 'ஆண்பாற் கையறுநிலை' கூறப் பெறாரோ வெனின் ;—நன்று சொன்னாய், அது மன்னைக்காஞ்சியு ளடங்குதல் பற்றிச் சொன்மாத்திரையின் வேறுகொண்டு மிகை படப் பிரித்தோதா ராயினா ரென்க. இதனை ஆசிரியர்-நச்சினார்க்கினிய ருரைக்கு மாற்றானு முணர்ந்து கொள்க. அவ்வா றாயினுங் கழிவுப் பொருட்டாகிய 'மன்' அடுத்து நிற்பத் துஞ்சிய ஆண்மகன்செய்து போந்த அருஞ்செயல் பலவுந் தொகுத்துக் கூறும் மன்னைக்காஞ்சி யும், அங்ஙனம் 'மன்' அடாது அவனருஞ்செயலும் பிறவுங் கையறவு பட வுரைக்குங் கையறுநிலையுந் தம்முள் வேறுபாடுடைய வாமாறு அவை தம்மைப் புடைபட வொற்றி யளந்தாராய வல்லார்க்கு விளங்

குமாதலின் இந் நுண்பொருளெல்லா மறிதற்கு நீர் யார்? என்றிப்ப குதியாற் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி' யிற்போந்த 'கையறுநிலை' ஆண்பாற் கையறுநிலையா மென்பதூஉம், அதனை யறியாது நீர் கூறிய வெல் லாம் வெறுங் குழறலே யாமென்பதூஉம், நிறுத்தப்பட்டவாறு காண்க.

தாபதநிலை

இனி, நீர் 'தாபதநிலை' மேற் சில குழறிக் கூறி வைத்தவா றுங் காட்டுதும். தாபதநிலை என்பது 'கொழுநனை யிழந்த மனைவி நிலைமை' என்னும் பொருட்டாம். அந்நிலைமையை மனைவி தானே கூறவும் பெறும்; அந்நிலைமையை வாங்கிக்கொண்டு பிறர் கூறவும் பெறுப. தானே கூறியதற்கு மேற்கோள் *"அளிய தாமே சிறு வெள் ளாம்பல்" என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளும், பிறரதனை வாங்கிக் கொண்டு கூறியதற்குக்

† "கலந்தவனைக் கூற்றங் கரப்பக் கழியா
தலந்தினையு மவ்வளைத் தோளி—புலந்தவன்
றூரொடு பொங்கி நிலனசைஇத் தான் மிசையுங்
காரடகின் மேல்வைத்தாள் கை."--என்னும் வெண்பாமா

லைச் செய்யுளும் கபிலர் பாடிய ‡"மலைவான் கொள்கென வுயர்ப லிதூஉய்" என்னுஞ் செய்யுளும் பிறவுமா மென்க. இனிக் கணவ னிறந்துபட்ட கணத்தே மனைவி பிறிதெவ்வுணர்வு மின்றி யாற் றுமை தானேயாய் மொழிக்கருவி தன்வயமின்றிக் குழற மெய்விதிர் விதிர்ப்ப இருவிழியும் பெருநீ ருகுப்ப அறிவுமாழ்கிப் புலம்புறு நிலை மைக்கண் வருந் தாபதநிலையும், கணவ னிறந்துபட்ட சிலநாட்பின் னர்த் தவநிலைக்குவேண்டும் 'ஊணசையின்மை' முதலிய எண்வகை யொழுக்கமொடு மரீஇத் தன்னுடற்குறு துயரும் உயிர்க்குறு துயரும் பொறுத்துத் தன்னறிவை யொருக்கி யிறைவன் றிருவடித் தியானத் தின்கண் உய்த்து நோற்கு நிலைமைக்கண் வருந் 'தாபதநிலை' யுமென நிகழ்ச்சி வேறுபாடு பற்றித் 'தாபதநிலை' யைப் பகுத்து மிக நுண்ணிதாக வளர்ந்தறிய வல்லார்க்குச் சோமசுந்தரக்காஞ்சியிற் போந்த 'தாபதநிலை' கணவன் றுஞ்சியவழி மனைவி மாட்டுக்கது மென நிகழும் புலம்புறு நிலைமைக்கண் வருவதாக மென்பதூ உம், அந்நுண்பொரு ளியல்பறியாது பருப்பொருளறிவே மிக்கு

* புறநானூறு - உ௪அ † பொதுவியற்படலம் ‡ புறநானூறு-கசரு.

டையி ரென்பதனை யினிது புலப்படுத்தற்கு எண்வகை யுறுப்பொடு கூடிய தவவியல் தழாது முழுவதூஉம் புலம்பற் பொருளே நுதலி வந்தமையி னிது 'தாபதநிலை' யாதல் யாங்ஙன மென்று நீவிர் வினவிய வெளிற்றுரை அறிவொடு படாக் குறுமொழி மாக்கள் குழறலுரையா மென்பதூஉம், இனிது விளங்கும். தெய்வப் புலமைக் கபிலர் பாடிய "மலைவான்கொள்கென வுயர் பலி தூஉய்" என்னுந் தாபதநிலைச் செய்யுண் முழுவதூஉம் புலம்பற் பொருளே நுதலி வந்து

" இன்று, திருத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாண்
முலையக நனைப்ப விம்மிக்
குழலினைவதுபோ லழுதனள் பெரிதே" எனப் புலவர் கூற்றுன் முடிந்ததூஉங் காண்க. இனி இங்ஙனங் காட்டிய நுண்பொருட் பரப்பெல்லாம் நுண்ணிதாக ஆழ்ந்தறிய வல்லார்க்கு இனிது விளங்காநிற்ப, அவற்று ளொன்றுதானு மறிந்தெடுத் தெழுதும் நுண்ணறிவாற்றல் நும்பா லொருசிறிது மின்று யொழியவும், நீரதனையு மறியாது உம்மை மருட்டிய அறியாமையினையே யறிவென மயங்கக்கொண் டிறுமாந்து களித்துத் 'தாபதநிலை' மனைவிதானே கூறப் பெறுவதா மென்றும், அஃதெண்வகைத் தவவுறுப்புக்க ளொடுங்கூடி நிகழ்வதா மென்றும் நியதிகட்டி அந்நியதி காணுமையிற் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி' யிற்போந்த 'தாபதநிலை' அப்பெயர்க் குரியதாவான் செல்லாதென மறுத்தபோலியுரை தொல்லாசிரியர் இலக்கணநூற்கு மிலக்கியநூற்கு மெல்லாந் தோஷாரோபணங் கற்பித்தலின் அம்மறுப்பி னபசாரமும் நுமது போலித் தருக்க வுணர்வின் பெற்றியும் இனி எல்லாரு முணர்ந்து நகைப்பரென விடுக்க.

இனி அகம் புறமென்னும் பொருட் கூறுபாடு மவற்றி னிலக்கணங்களும் ஒருங்கு நன்றுணர்ந்தீர் போல வேறுசில எதேதோகுழறிவைத்தீராகலின், அவற்றையு மொருசிறிது ஆராய்வாம். 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி' யிற்போந்த 'தாபதநிலை'ச் செய்யுட்களை அந்நிலைக்குரிய வென்றே கோடுமாயிற் " சடையா யெனுமால்" என்றற் றொடக்கத்துத் தேவாரத்திருப்பதிகத் திருவர்க்கு மங்ஙனங் கொள்ளப்படுமோ வெனவும், அஃது அகத்திணையின்பாற் படுவதன்றோ வெனவு மொருகடா வெழுப்பினீர். அகம் புறமென்னும் பொருட்பாகுபாடும் அவற்றினிலக்கணமுஞ் செவ்வனே யாராய்ந்தறிந்தீராயி னிவ்வாறு குழறுவீரல்லீ ராகலா னவையொருசிறிது மறியீ ரென்பதிதனு

வின்றறிந்தோம் இதுகிடக்க. இனி, அகத்திணை பற்றி நிகழும் இரங்கற் பொருட்கும் புறத்திணைபற்றி நிகழும் இரங்கற் பொருட்கும் வேறுபாடு அறியமாட்டாமையின் அத்திருவாக்கு அகத்திணை பற்றி வந்ததென் றுரைசெய்தீர். அகத்திணைக்கண் நிகழும் இரங்கற் பொருள் சாக்காடு காரணமாக வருவதன்று. அது தலைவன் றன்னோ டொருங்கிருந்து இன்பநுகர்தற் பயத்ததாங்காலத்து அங்ஙனமிருந் தின்பநுகராது * காலினுங் கலத்தினும் பிரிந்த வழியும், ஓதன் முத லாகிய கருமப் பொருட்டுப் பிரிந்த வழியும் அப்பிரிவாற்றாமையாற் றலைவிமாட்டு நிகழுமாலைத்தாம். அங்ஙனம் நிகழும் இரங்கற்பொரு டான் நெய்தற்றிணை பற்றிவரும். தலைமகன் பிரிவின்கட் டலைவி மாட்டு நிகழும் இவ்வேறுபாடு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமையானும் தலைவி தானே ஒருசிறையிருந்து மனம்புழுங்கிக் கடற்கானுங் கான ற்கானுங் கூறும் பொருண்மைத் தாகலானும் அஃது அகத்திணையே யாமென்பது கடைப்பிடிக்க. தலைமகன் பிரிந்தவழித் தலைமக ளிடத்துப் பிறக்கு மிவ்விரங்கற்பொருணுட்ப மெல்லாம்-ஆசிரியர் - நல்லந்துவனா ரியற்றிய கலித்தொகையில் நெய்தற்கலியைப் படித் தறிந்துகொள்ளுதிர். தெய்வப்புலமை நக்கீரனாரும் இறையனாரகப் பொருளுரையில் இவையெல்லாம் மிக நுண்ணிதாக வெடுத்துக் காட்டினார். ஆண்டும் பிறாண்டுங் காண்க. இனி யிவ்வாற்றாற் கண வனிறந்து பட்டவழிப் புறத்தார்க்குப் புலனாமாறு தலைவியிடை நிகழ்ந்த செயலறுநிலைமை நோக்கிவரும் "சடையா யெனுமால்" என் னுந் தெய்வத்திருவாக்கு அகத்திணை மேற்றெனல் பொருளிலக்கண மரபறியாதார் கூறும் போலியுரையாய் முடிந்தவாறுகாண்க. அற்றேல் "சடையா யெனுமால்" என்னுந் தெய்வத்திருவாக்கு எத்திணைபற்றி வந்ததென் றுசாவுதிராயிற், கூறுதும். யாம் மேலே விளந்து கூறிய வாற்றாற் கணவன் றுஞ்சியவழி மனைவிமாட்டுக் கதுமெனத் தோன் றும் தாபதநிலைப் பொருளே கொண்டு வருதலின் அத்திருவாக்குப் புறப்பொருட் டாபத நிலையா மென்பதூஉம், அத்தாபதநிலைப் பொரு ணுதலலொடு சிவபெருமானைப் பாடுதலாகிய அப்பொருளு முடன் கொண்டுவருதலி னத்திருவாக்குத் தேவபாடாண்டிணைக்கண் வந்த காஞ்சித்திணைத் தாபதநிலையா மென்பதூஉம், இவ்வாறு பாடாண் டிணையி லேனைப் புறப்பொருட்டிணையுந் துறையும் விராய்வந்து முடிதல்,

* கால்-வட்டை; இப்பொருட்டாதல் சிலப்பதிகாரவுரையிற் காண்க.

* "பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே" என்னுஞ் சூத்திர வுரையில் ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் அப்பொருட் கூறுபா டெல்லாம் பரக்கக்காட்டி விளக்கும் விழுமிய நல்லுரையால் நன்று தெளிவுறக்கப்படுமாமென்பதூஉங் கடைப்பிடித்துணர்க இங்ஙனந் தலையாய வறிவினார்க்கே விளங்கற்பாலனவாய் ஏனைப் புல்லறிவினார்க்கு விளங்கா திருண்டு கிடப்பனவாகிய பொருளதிகார நுண்பொருளறிதற்கு நீர் யார்? இவ்வா றறிதற்கரிய நுண்பொருட்பகுதி யெல்லாம் உள்ளுறை கருவாய்க்கொண்டு விளங்குதலாலன்றே, இக்காலத்துச் சாமானிய அறிவினராகிய தமிழ்ப் புலவர் பலர் பொருளதிகாரப் பயிற்சி குன்றி யறிவு மழுக்கமுறுவா ராயினர். ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனா ரியற்றியருளிய விழுமிய முழுமுதனூலை ஏனை யிலக்கண நூற்பொருளோ டொத்து நோக்கிப் பலகாற் பயிறலானும், அப பயிற்சி கைவந்தபின்னர்க் கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், திருக்கோவையார் முதலிய தெய்வத் தமிழ்நூல்களை ஒருங்காராய்தலானும் நுண்மாணுழைபுல முடையராகிய நன்மக்கள் பொருளியலறிவு நிரப்பப் பெறுவரென்க. இங்ஙனஞ் செய்ய வறியாது அவ்வாறெல்லாம் பொருளிய லறிவு நிரப்பி விளங்குவாரைக் கண்டு பொறாமையுற்றுப் புறம்பழித்துத் திரிவாருரைகள் இளிவந்தன வென்று ஆன்றோர் கொள்ளா ரென்றொழிக.

இனி எம்மாசிரியர் பிரிவுறுதலா லெம்மிடத்தே தோன்றிய கையறவு எமக்குப் பெரிதாய்த் தோன்றும் எம்மனுபவம் பற்றிக் கையறுநிலையை முன்வைத் ததன் பின்னர்த் தாபதநிலையை வைத்தாமென்பதூஉ மறியமாட்டாது, மனைவி துயர் பெரிதாகலி னதனை முன்வைத்தல் வேண்டுமெனக் கூறும் நீர் அத்திறமறியீரெனவிடுக்க.

இனி 'அழியாப்புகழென் னனையின்றுயாம்' என்பதிற் குற்றங்காணப் போந்து சிவபெருமா னொருவரே அழியாப் புகழுடையராதலாற் கலன்கழி மகளிரை யவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தா தென்றீர். புனைந்துரை வகைபற்றி யியற்றப்படும் புலனெறி வழக்கியலுணர்ந்தீராயின் இவ்வாறு குழறுவீரல்லீர். அதுதானு முணராமாட்டாமல் அணியிலக்கணப் பயிற்சியின்றி யாரவாரஞ் செய்யும் நும்முரை கோழை யுரையா மென்க. அல்லதூஉம், இச்செந்தமிழ்த்

* தொல் - புறத்திணையியல் - உரு.

தென்னு டெங்கணுஞ் சென்றுலவிச் சித்தாந்த சைவ வமிழ்தமழை பொழிந்து மக்கட்பயிர் கலித்தெழுந்து சிவானந்தப் பயன் விளைப்ப வருளிய எம்மாசிரியர் ஸ்ரீலஸ்ரீ-சோமசுந்தரநாயக வள்ளலுக் குரிமை மனைவியராம் பெரு வாழ்வு பெற்ற எம் அன்னையார் அழியாப் புகழுடைய ரென்றலாற் படிமிழுக் கின்மையானும், அங்ஙனங் கூறுதலே சைவசித்தாந்த மரபாதலானும் அம்மரபறியாது புறங்கூறிய அப்போலிப்புலவர் சித்தாந்த சைவத்திற்குப் புறம்பென விடுக்க.

* ஆனந்தக்குற்றம்.

இனி, முதலிற்போந்த "சைவ மெனப்படு சமயங் துண்மை தழைந்து செழித்திடவோ" என்னும் பாவின் முதனின்ற சைவம் என்னுஞ் சொல்லிற் குற்றங் காணப்போந்து யாமளேந்திரர் முதலாயினர் பகுத்த மங்கலச் சொற்களி லஃதொன் றாகாமையானும், அதனை யொழித்து வேறு பொருத்தங்களேனு முளவோ வென் றாராய்வுழி முதற்சீர் மூன்றெழுத்தா னின்றமையின் எழுத்துப் பொருத்தமும் அம்முதன்மொழி முதலெழுத்துப் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத்தோ டிணங்காமையிற் றானப்பொருத்தமும் இல்லாமையானும், அச்சொற் பாடாணவாத சைவம், பரிணமவாத சைவம், பேதவாத சைவம், சங்கிராந்தவாத சைவம் எனப் பல தொடர் மொழிகளி லியைக்கப்பட்டுப் பொதுவுற நிற்றலி னதனை ஒழித்துச் சித்தாந்த சைவமெனக் கூறாது சைவமென்று தொடங்கிக் கூறுதலானும் ஆனந்த மென்னுங் குற்றமாயிற்றென்று தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறினர். இவை யொவ்வொன்றனையும் நிரலே

---

* இப்பகுதி யாமெழுதத் தொடங்கிய காலத்துச் சோமசுந்தரக்காஞ்சியின்மேன் மறுப்பெழுதினர் ஸ்ரீ திருமயிலை - சண்முகம் பிள்ளை யெனச் சிலரும், ஸ்ரீ நா. கதிரைவேற்பிள்ளை யென ஒரு சிலரும், ஸ்ரீ - வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை யென வேறு சிலரும், அற்றன்று இம்மூவருமே ஒருங்கு சேர்ந்தெழுதினரென மற்றுஞ் சிலருந் தெரிவித்தனர். அப்போலி மறுப்பு காவுபெயர் நிறுத்தி எழுதப்பட்டமையி னின்னரென ஒருதலையாற் றுணியப்பட வில்லை. சிவபெருமான் றிருவருள் வழிநின் றொழுகாது ஆன்மபோதத்தா னறிவு மருண்டு செருக்கிப் பொறாமை கொண்டு திரிகுவார் யாவராயினு மென்? திருவருட் பெருந்துணை கொண்டொழுகும் யாம் அவரையு மவர் போலி மறுப்பினையும் ஒருபொருட் படுத்துவாமல்லமென்றொழிக.

வகுத் தெடுத்துக் கொண்டு பரிகரித்திடுதன் முன்ன ரவ்வானந்தக் குற்றத்தை யாராய்ந்திடுவாம்.

இனி, 'ஆனந்தக்குற்றம்' என்பதில் 'ஆனந்தம்' என்னுஞ் சொல் 'சாக்காடு' என்னும் பொருட்டாம். இவ்வாறுதல் *"கணவ னொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச் செல்வோர் செப்பிய மூதானந்த மும்" என்புழி ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் உரைக்கு முறையாற் கண்டுகொள்க. எனவே, 'ஆனந்தக்குற்றம்' என்பது இறந்து பாடுறுவித்தற் கேதுவாகிய குற்றம் என்பதாம். ஒரு புலவன் தானி யற்றுஞ் செய்யுளுள் ஒரு சொல் மங்கலப்பொருள் பயவாமல் அமங்க லப் பொருள் பயக்குமாறு லச்சொற் பாட்டுடைத் தலைமகனுக்குத் தீதுசெய்யுமாகலின், அஃதானந்தக்குற்றமாமென்பது பிற்காலத்து மதிநுட்பம் வாய்ப்பப் பெறுதார் துணிவுரையாம். ஒரு புலவனுக்கு உலகியற் பொருளறிவு நிரம்ப, அவ்வறிவு முதிர்ச்சியான் இடர்ப் படாது செம்பொருள் வளந்துறும அவனிடத்திருந்து எளிதிற் றிரண்டு போதருஞ் செய்யுட் டொகுதியின் விழுப்பமும், அங்ஙன முலகியற்பொருளறிவு நிரம்பாது இடர்ப்படுமொருவன் அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை, பா, மடக்கு, திரிபு முதலியவற்றை யுழன் றறிந்து வலிந்தமைத்துப் பத்துவகைப் பொருத்தங்களும் பிறைக் கவி நுட்பமுங் கொளுத்தி மிகமுயன் றியற்றும் போலிச் செய்யுட் டொகுதியி னிழுக்கமு முணரவல்ல நுண்ணறிவாளர் இப்போலிப் புலவர் எமது காஞ்சியின்மே லாரோபித்துரைத்த தோடத்தி னியல் பறிந்து 'இதுவோ விவன் கண்டதோடம்' எனக்கூறி நகையாடுவர். அல்லதூஉம், இச்சொல் உரைப்பின் நன்மையாம், இச்சொல் உரைப்பிற் றீமையாமென் றுராயாது ஒரு புலவன் கூறினுனாயின் அச்சொற் றானே தன்பயனை நுகர்விக்குமா றியாங்ஙனம்? இங்ங னம் ஒரு சொற் பயனாராயா துரைப்பி னது தானே பயன்றருமா றில்லை யென்பது பற்றியே வீரசோழியநூலாரும் "அறியாது மாராயாதுங் கொள்ளிற் பயன்கொடா தென்பது" என்று கூறினர். அற்றேல் தொல்லாசிரியர் பிறரைச் சாவவும் பிழைக்கவும் பாடினு ரென்பது காண்டுமாகலின் நீவிர் கூறியது பொருந்தாதாம் பிறவெ னின்; - அறியாது கடாயினுய், மலவிருடுமித்து விரிதரு தமது தூய பேரறிவின்கண் இறைவன் திருவருட் பேரொளி நிரம்பித் துளும்பும் பெருமாட்சியுடைய வவர் உலக மெல்லாந் தம்மாணைவழி

---

* தொல் - புறத்திணையியல்.

நிறுத்த வல்லராகலி னவரது முழுமுத ச்சொற்றல்பற்றி யச்சொற் பிழையாமை யல்லது அச்சொற்றானே தன்பயனை யெய்துவிக்குமா றில்லையென்றொழிக. அப்பெரியார் நினைதன் மாத்திரையானே உலகமெல்லா மந்நினைந்தாங்கு தொழிற்படுமாயின் அவர் பெருமை கூறவரையுமோ வென்பது. இதுபற்றி யன்றே * "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்த லரிது" என்று செந்தமிழ்ப் பெருநாவலரும் ஓதுவாராயிற் றென்பது. இனி, இங்ஙனஞ் சொற்றன்மை யாராயாது இறைவன் றிருவருட் பேரொளி வழிநின்று எழுதினமையின் 'சைவமெனப்படு சமயநலுண்மை தழைந்து செழித்திடவோ' என்பதின் முதனின்ற முதன்மொழி அமங்கலப் பொருட்டாமாறும் அதுதானே தன்பயனை நுகர்விக்கு மாறு மில்லையா மென்ப தறிவுடையோ ருணர்வர். இது கிடக்க.

இனி, இவ்வானந்தக் குற்றந்தான் தொல்காப்பியனாரை யுள்ளிட்ட முதுதவத் தொல்லாசிரியராற் கொள்ளப்பட்டதோ வென்பதொருசிறி தாராய்வாம். ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனாராதல் அவர் வழிப்பட்டு நூல்செய்த எனை யாசிரியராதல் இங்ஙனமொரு குற்றமுண்டென் றாராய்ந்தா ரல்லர். ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனார் ஒரு விழுமிய நூலின்கண் விலக்கற்பாலனவாகிய குற்றங்க ளிவை யென்பது தோன்ற,

† "சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிற்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில மொழிதன் மயங்கக் கூறல்
கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் றாதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூற
றன்னா னொருபொருள் கருதிக் கூற
லென்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை
யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்." என்று வகுத்துச்

சூத்திரஞ் செய்தருளினர். தெய்வத் தமிழாசிரியர் கூறாத குற்றமொன்றனைப் பிற்காலத்துப் 'போலி நூல்களிலிருந் தெடுத்துவந்து காட்டத் துணிந்த இப்போலிப் புலவர் அறிவுடையோரா வெள்ளப் பட்டொழிந்தன ரென்க. இதுபோலவே ஆளவந்த பிள்ளையென்பா ரொரு போலிப்புலவர் பெருங்கௌசிகனா ரென்னு நல்லிசைப்புலவ

* திருக்குறள் - நீத்தார் பெருமை. † தொல் - மரபியல்.

ரியற்றிய மலைபடுகடாத்திற் குற்றங் காணப்போந்து "தீயினன்ன வொண்செங்காந்தள்" என்பதற்கு ஆனந்தக் குற்றங் கூறினரென வும், அப்பாட்டிற் குறையெழுதப் புகுந்த திருவருட்பெருஞ் செல்வ ராகிய ஆசிரியர்-நச்சினார்க்கினியர் அவ்வாளவந்த பிள்ளையை 'அறி யார்' என மறுத்து "நூலிற் குற்றங் கூறுகின்ற பத்துவகைக் குற் றத்தே 'தன்னானொருபொருள் கருதிக்கூறல்' என்னுங் குற்றத் தைப் பின்னுள்ளோர் ஆனந்தக்குற்றமென்பதோர் குற்றமென்று நூல் செய்ததன்றி அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் இக்குற் றங் கூறாமையிற் சான்றோர் செய்யுட்கு இக்குற்ற முண்டாயினுங் கொள்ளாரென மறுக்க" என்று அதனை யொழித் துண்மைப் பொருள் வலியுறுத்தினா ரெனவுஞ் செந்தமி ழியலறிவு வாய்ப்பப் பெற்றா ரெல்லாரு முணர்ந் திருக்கின்றமையின், அவ்வியலறிவு வாய்ப்பப் பெறாத இப்போலிப் புலவர் தொல்காப்பிய நல்லிலக்கண நூலை யிகழ்ந்து பிற போலிநூற் பிரமாணங்கொண்டு ஆனந்தக் குற் றஞ் சொல்லப் புகுந்தது குழறுபடையாய் முடிந்தது காண்க. இங் ஙனம் ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனாரினுந் தம்மை நுணுகிய அறி வின ரென்று அறிவிலார் மயங்கிக்கொள்ளுதலை விரும்பி அப்பெருந் தவத் தொல்லாசிரியரொடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவா றெல்லா மிலக்கணங் கூறப் புகுந்த பிற்காலத்துப் போலிப்புலவர் நூல்களை யுள்ளவாறாராய்துமாயின் அவையெல்லாந் தருக்கநெறியோ டொத்து நில்லாவாய்ப் பழுதுபடுமா றெளிது விளங்கும். அங்ஙனம் அம்முது தவத் தொல்லாசிரியரொடு முரணிய பல போலிப் புலவர் கோள்களை யெல்லாம் ஒருங்கே களைந்தெறிந்து, அவ்வாசிரியர் மாட்சி விரித்து வெளிப்படையானுங் குறிப்பானுந் தமது நூல்களி லாங்காங்குப் பிர மாண நிலையிட்டுரைத்தார் ஆசிரியர்-சிவஞானயோகிகளு மென் பது. ஆசிரியர்-நச்சினார்க்கினியரும் இவ்வாறே யேனைப் போலி யாசிரியர் மதங் களைந்து உரைவரம்பு நிறுத்திச் செல்லுமா றவருரை களிற் காண்க. இனி ஒருசாரார், ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனாரினும் நுண் கருத்து விளங்க மற்றவரோடு இணங்காமல் வேறு தாங்கொ ண்டு நிறுவி யெழுதிய பிற்காலத்துப் புலவர் நூல்களை யங்ஙன மிகழ்ந்து கூறுத லமையாதா மென்று தமக்காசிரியத் தலைமை நிக ழுந் தானங்களிற் பிதற்றுரை கிளந்து திரிகின்றமையி னதன் புரை சிறிது வெளிப்படுப்பாம். அங்ஙன மாசிரியரொடு முரணுவா ராயி னும் நுண்பொருள் காட்டி இந்நாட் கேற்பவைத்து நிறுவ வல்ல

ராயி னது பொருந்தும். இந்நாணிலைமைக்கும் பொருந்தாது புரை படுதலி னந்நூற் பொருள் கொள்ளாம். ஒன்று காட்டுவாம். பிற் காலத்தி லிலக்கண நூலெழுதிய பவணந்தியார், ஆசிரியர் - தொல் காப்பியனாரினும் அஃகி யறிவார்போன்று 'மக்க டேவர் நாக ருயர் திணை' என்றுயர்திணைப் பொருள் காட்டினார். ஆசிரியர் - தொல் காப்பியனார் "உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே" என்றதனை யுணர்த்தி யருளினார். தம்முட் பஃறலைப் பட்டு முரணிய பல வேறு சமயிகளும் பொதுநூ லெனக் கொண்டு போற்றி யாரரயும் பொதுமைத் தாகலின் ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனார் தமதிலக்கண நூலிற் காட்சி யளவை பற்றி உயர்திணையாவது மக் கட்பொருளென்று வைத்து இலக்கணஞ் சொல்லி வரம்பறுத்துப் பின் "தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர் நிலைக் கிளவியு, மிவ்வென வறியு மந்தந் தமக்கிலவே" என வேறு சூத்திரத்தா லேனைத் தேவர், நாகர், நரகர் முதலிய பொருளியல் புலப்படுத் தோதினார். இந்நுண்மை தேற மாட்டாத பவணந்தியார் அவரினுந் தம்மைப் பேரறிவின ராக மதித்து உயர்திணையாவது மக்கள், தேவர், நாகரென ஒன்று கூட்டி யுரைத்துத் தம் அறியாமை புலப்படுத்திட்டார். என்னை? உலகாயத வுணர்ச்சிகொண் டொழுகுவா னொருவன் உயர்திணையா வது மக்கட் பொருளையன்றி வேறில்லை யெனக்கொண் டுரைக்குந் தனது சித்தாந்தத்திற் கிணங்கவே பொருளாராய்வ தன்றிப் பிறிதா ராய ஒருப்படாமையின், அவன் மதத்திற்கும் பிறமதங்கட்கு மேற்ப வெல்லா மிலக்கணஞ் சொல்லும் முழுமுத லாற்றலுடைய தொல் காப்பிய நூலொடு மலைந்து பவணந்தியார் தாமியற்றிய நூலங்ஙன மேற்ப இலக்கணஞ் சொல்லாது மற்றவரால் விலக்கப் படுதலானும், ஆங்கில பாடையில் வல்லராய்த் திகழும் நுட்ப வறிவுடைய இக்கா லத்து நன்மக்களுந் தொல்காப்பிய நூனுட்ப மறிந் தின்புறுத லானு மென்பது. பவணந்தியார் தொல்காப்பிய முழுமுத னூலோ டிங் ஙன மாறுகொண் டுரைத்திட்ட விடங்க ளெல்லாம் புரைபட்டுப் பொய்யா யொழியுமாறு ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் புலமை மலிய வெழுதிய தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, இலக்கண விளக்கச் சூறவளி முதலிய அரிய நூல்களி னெல்லா மினிதுவிளங் கும். பிறவுஞ் சமய நேர்ந்துழி யெல்லாம் விரிப்பாம். இது கிடக்க.

இனி இவ்வானந்தக்குற்ற மென்பதொன் றுண்டென்று கோடு மாயினும் பலவேறு வகைப்பட்ட சமயிக ளெல்லாரும் பொது நோக்

கத்தா னதனைத் தழுவிக் கொள்ள ஒருப்படாமையின் அக்குற்றம் இலக்கண நூலின்கண் ஆராயப்படுந் தலைமையுடைத் தன்றெனவும், அக்குற்ற மாராயும் பிற்காலத்து நூல்கள் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுதற்கு ஏலாவெனவும் உணர்ந்து கொள்க. இப்போலி நூற் பிரமாணங் கொள்ளாமையா னன்றே, ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் தாமியற்றிய காஞ்சிப்புராணப் பெருங் காப்பியத்தி லவர் கூறும் மங் கலமொழி முதனிலையிட் டுரையாது வாளா "இருகவுட் டுளைவாக்கு கார்க்கடங்க ளிங்குலிகம்" என்று தொடங்கியதூஉம், அவர்முதன் மாணாக்கராகிய கச்சியப்பமுனிவர் திருத்தணிகைப் புராணத்தினு மவ்வாறே "மும்மதத்தனென் றொருபெயர் தனக்குமொய் கூந்தல்" என்று தொடங்கியதூஉ மென்க. இவ்வாசிரியர் மங்கல மொழி முத னிலையிட் டுரையாமையி னிவர்க்கெல்லாந் தோடஞ் சொல்லத் துணி விரோ? புறநானூற்றில் "கண்ணிகார் நறுங்கொன்றை" என்று தொடங்கிய பெருந்தேவனார்க்குங் குற்றங்கூற ஒருப்படுவிரோ? ஆண்மையும் புலமையு முடையிராயின் எதிர்வந்து நின்று தருக்கங் கூறி நிறுவுமின். இவ்வாறன்றி நுமது போலிக் குழாத்தி னிடை னின்று மற்றவரை மயங்கப் படுத்து நுங் கைப்புரை கூறிப் புகழ்ந்து கொள்ளாதீர். "ஶிவ ஏகோ த்⁴யேய꞉ ஶிவங்கர꞉ ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய" என்னும் அதர்வசிகோபநிடதச் சுருதிக் கேற்பச் சிவபெருமானை யன்றி ஏனைத் தேவரைக் கனவினும் பொருட் படுத்து நினையாது அவன் றிருவடி யிரண்டனையுமே கொண்டு வழுத்துஞ் சித்தாந்த சைவ மரபுணர்ந்தீராயின் மங்கலங் கூறல் வேண்டு மென்று நியதி கட்டி யுரையீர். சித்தாந்த சைவர் திருவாக்கினின்று வருவன வெல்லாம் மங்கல மன்றே? இவற்றாற் பிற்காலத்தா ரியற்றிய போலி நூற் பிரமாணங் கொண்டு மங்கல மொழி முதனிறுத் துரைத்தல் வேண்டு மெனவும், அங்ஙன முரை யாக்கா லஃதானந்த மென்னுங் குற்றமா மெனவுங் கூறும் நும்முரை ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனாரோடு மாறுபடுதலானும் சித்தாந்த சைவ மரபிற்கு ஏலாமையானும் அது போலியா யொழிந்ததென் றுணர்க. அற்றேல், தெய்வப்புலமை நக்கீரனார் *"உலக முவப்ப" என்றும், இளங்கோவடிகள் †"திங்களைப் போற்றுதும்" என்றும், மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் ‡"திருவளர் தாமரை" என்றும்,

---

* திருமுருகாற்றுப்படை. † சிலப்பதிகாரம்.
‡ திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்.

சேக்கிழார் பெருமான் * "உலகெலாம்" என்றும் மங்கல மொழி முதனிறுத்துத் தொடங்குமா றென்னை யெனின், தொல்காப்பிய விலக்கணம் பற்றி நூல் செய்யப்புகுந்த வவரெல்லா மங்ஙனம் நியதி கொண் டுரைத்தாரென்று கோடுமாயின் அந்நியதி புலப்படக் கிளக்கும் விதி யந்நூலுள் யாண்டுங் காணப்படாமையானும், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் மலைபடுகடாத்துரையி லதனை மறுத்துக் கூறினா ரென்பது மேலே காட்டினு மாகலானும், இனி அவர் காலத்தில் இருந்த வேனை நல்லிசைப் புலவர் தாமும் † "அறு அயாணர்" ‡ "நனந்தலை யுலகம்" என்றற் றொடக்கத்து மொழிகளான் முதலுதலானும், அங்ஙனந் தொடங்கி யுரைத்தல் வேண்டு மென்பதே யவர் கருத்தன்றென்பதூஉம், அத்தொல்லாசிரியர் கூறி யவற்றுட் சில சொற்க டம்மையே பிற்காலத்தார் மங்கல மொழி யென வேண்டினு ரென்பதூஉம் பெறுது மாகலின் அது கடாவன் றென மறுக்க. இது கிடக்க.

இனிச் "சைவம்" என்னுஞ் சொல்லில் அவராரோபித்த அவ்வானந்தக் குற்றந்தானு முளதோவென் றாராய்வுழி யதுவு மில்லாது மங்கல நிறைந்து பொருந்த முறுகின்றமையின் அவர் கூறிய குற்றங்களை நிரலே யாராய்ந்து பரிகரித்திடுவோம். "சைவம்" என்னுஞ் சொல் யாமளேந்திரர் முதலாயினர் பகுத்த மங்கலச் சொற்களு ளொன்றாகாமையான், அஃதமங்கலச் சொல்லென்றீர். "சைவஞ் சிவத்தொடு சம்பந்தம்" என்னுந் திருவாக்கானே மங்கலப் பொருளாகிய சிவபெருமானொடு சம்பந்த முடையது சைவ மென்பதாம். மங்கலப் பொருட்கெல்லாம் முதன் மங்களமாய், ஏனை மங்கலப் பொருளெல்லாம் பிறந் திறந் துழன்று மாறுதலாகிய அமங்கலத்துவத்தை யெய்தி யிழிக்கப் படுவதாக, அவற்றொடு படாது காலமுங் கற்பனையும் முதலு மீறுங் கடந்து ஒரு பெற்றித்தாய் ஞான மங்களவுருவினதாய் யாண்டும் வியாபகமாய் எல்லா மறிந்து எல்லாம் வல்லதாய் மனமொழி யிறந்த அதீதப் பொருளாய் அருட்பெருங் கடலாய் இன்ப நிறைந்து ததும்பு திப்பிய சாகரமாய் முழுமுதற் கடவுளாய் விளங்கும் சிவபரம் பொருட் சம்பந்த முற்று எல்லாச் சமயங்கட்கு மதீதமாம் நிலைபெற்ற சைவ மங்களச் சொல்லை அமங்கலச் சொல் லென்று கூறுதற் கமர்ந் திசைந்த பொய்படு புரை நாவுடைய நீவிர்

* பெரியபுராணம். † பொருநராற்றுப்படை
‡ முல்லைப்பாட்டு.

தாமோ சித்தாந்த சைவர்! நீவிர் தாமோ சித்தாந்த மரபுணர்ந்தீர்! நீவிர் தாமோ சித்தாந்த சாத்திரம் வல்லீர்! இதனாற் சைவ வேடம் புனைந்து திரிதருங் கரவுடைப் புறச்சமயப் புன்மையுடையீ ரென்ப தின் றறிந்தாம். யாமளேந்திரர் முதலிய சமணப் போலிப் புலவர் கூறுதலின் அஃது அமங்கலச் சொல்லாய் விடுமோ? யாமளேந் திரர் செய்த இந்திரகாளி வழித்தாகிய வச்சணந்திமாலை யுடை யார் கூறிய,

> "சீரெழுத்துப் பொன்பூ திருமணிநீர் திங்கள்சொற்
> கார்பரிதி யானை கடலுலகந்—தேர்மலைமா
> கங்கை நிலம் பிறவுங் காண்டகைய முன்மொழிக்கு
> மங்கலமாஞ் சொல்லின் வகை"

என்னுஞ் செய்யுளிற் 'பிறவும்' என்பதனா லின்னோ ரன்ன பிற மங் கலச் சொல் வரினும் அவையு மமைக்கப்படு மென்பது நன்று போத ருதலின் அதுதானு நீவிருணர மாட்டாது மங்கல மொழியி னிலக் கண மறிந்தீர் போன்று பெரியதோ ராரவாரஞ் செய்து 'சைவம்' என்னும் மங்கலச் சொல்லை அமங்கலச் சொல்லென இழித்துரைக் கப் புகுந்தது சிறுமகாரானு மெள்ளி நகையாடற் பாலதா மென விடுக்க.

இனிச் 'சைவ மெனப்படு' என்பதின் மங்கல மொழி முதற் சீர் மூன் றெழுத்தா னின்றமையின் எழுத்தானந்த மாயிற்றென் றுரை செய்தீர். இதுதானோ நீவி ரிலக்கண மறிந்தவாறு! மங்கல மொழி முதற்சீர் மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது எழுத்துக்களா னியைந்து நிற்றன் மங்கலமாகிய எழுத்துப் பொருத்தமா மென்பது,

> "தப்பாத மூன்றைந்தே ழொன்பான் றவறிலவென்
> றொப்பா முதற்சீர்க் குரைசெய்வர்—செப்புங்கால்
> தண்டாத நான்காறெட் டாகா தவிர்கென்று
> கொண்டா ரெழுத்தின் குறி"

என்னும் வச்சணந்திமாலைச் செய்யுளா லினிதறி வுறுக்கப்படு வதாகவும், இவ்வெள்ளிடைப் பொருடானும் அறியு முணர்ச்சியின்றி முறை பிறழக்கொண்டு மங்கலமாக நின்ற அம்முதற் சீருக்கு எழுத் தானந்த மென்னுங் குற்ற முண்டாயிற்றென் றுரைத்த நும் ஏழை மதியை யெண்ணிப் பெரிதும் பரிவுறுகின்றாம். எமது நூற்குக் குற்றங் கூறியது பற்றி யாதொரு சிறிதும் வருந்துகின்றிலம். சாமா

னிய இலக்கணங்கடானும் முறைதரக் கல்லாது அவற்றின் பொரு ளைத் திரித்துணர்தலே யன்றி, அத்திரிபுணர்ச்சியின் வலிகொண்டு ஒரு நூற்குக் குற்றங் கூறப் புகுந்ததுதான் நுமக்குப் பெரிதும் ஏத மாயிற்று. நும்போல இங்ஙனம் முறைபிறழக் கொண்டு புலம்பு வாரை வேறியாண்டுங் கண்டிலம். இது நும் மூழ்வினைப் பயன் என்றெண்ணி யிரங்கி, இனியாயினு நுமக்கு இம்மயக்க வுணர்ச்சி நீங்கி நல்லறிவு விளங்குமாறு சிவபெருமான் றிருவருளை நினைந்து வழுத்துகின்றேம். இது கிடக்க.

இனிச் 'சைவம்' என்னும் முதன்மொழி முதலெழுத்துப் பாட் டுடைத் தலைவனாகிய சோமசுந்தர தரவன் என்னுஞ் சொன்முத லெழுத்தோடொன்றி மங்கலத் தானத்தி னில்லாது மரணத் தானத்தி னின்றமையிற் குற்றமாயிற் றென்று அறியாமையாற் குழறிவைத் தீர். சாதாரண இலக்கண நூலறிவேனுஞ் சிறிது மக் கிருக்குமென்று நினைந்திருந்தேம். அதுதானு முமக் கின்றென்பது வெள்ளிடை மலைபோ லின்று விளங்கிற்று. இம் மறுப்பெழுதா திருந்தா லுமக் குச் சிறிது கௌரவ மிருந்திருக்கும்; இதனை யெழுதி யக்கௌர வத்தினையு மொருங் கிழந்தீர். "கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல் கச டற, வல்லதூஉ மையந்தரும்" என்னுந் திருவாக்கின் உண்மைப் பொருளை நும்மளவிற் கண்டேம். இனிச் 'சைவம்' என்னும் மங் கலமொழி முதலெழுத்தாகிய சை என்பதிலுள்ள ஐகார வுயிர் சோம சுந்தரதரவ னென்னும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத் தாகிய சோ என்பதிலுள்ள ஓ காரவுயிர்க்கு ராஜ ஸ்தானத்தி னின்ற தென்பதூஉம், அதனை யறியாது நீர் குழறியது வறிதா மென்ப தூஉங் காட்டுவாம். ஒரு பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர் முதலெழுத்தில் அகர வுயிராதல் ஆகார வுயிராத லிருந்ததென்று கோடுமாயின், அவ்வகர வுயிர் தொடங்கி ஔகார வுயிரிறுதியாகக் கிடந்த பன்னி ரண் டுயிரெழுத்தினையும் ஐந்து கூறாக்கி முதற் கூற்றைப் பாலத் தான மென்றும், இரண்டாங் கூற்றைக் குமரத்தான மென்றும், மூன்றாங் கூற்றை அரசத்தான மென்றும், நான்காங் கூற்றை மூப் புத்தான மென்றும், ஐந்தாங் கூற்றை மரணத் தான மென்றுங் கொண்டு முதன் மூன்று கூற்றுட்பட்ட எழுத்துக்களை முதலாக வுடைய மங்கலச் சொற்றொடங்கி யுரைப்பி னது தானப் பொருத்த மாம்; மற்றிரண்டு தானங்களிலுள்ள எழுத்துக்களாற் றொடங்கின் அமங்கலமா மென்று வழங்கப்படும். அங்ஙனம் பன்னீருயிரெழுத்தி

னையும் ஐந்து கூறுபடப் பகுக்குங்காற் குற்றெழுத் தைந்துந் தமக்குரிய இனநெடிலோ டியைந்து நிற்ப ஐகாரவுயிர் இகரத்தினையும் ஔகாரவுயிர் உகரத்தினையுஞ் சேர்ந்து நிற்குமெனக் கூறுப. இதனை வச்சணந்தி நூலுடையார்,

"குறிலைந்துந் தந்நெடில்கொண் டி உ ஐ ஔசேர்ந்
தறிபால னாதியா வைந்து—மிறைவன்பேர்
முன்னெழுத்துப் பாலனில்வைத் தெண்ணிமூப் பேமரண
மென்னுமிவை நீதென்றே யெண்"

என்று தெளிய வெடுத்துக் கூறுதலானு முணர்ந்து கொள்க. இவற்றைப் பகுத்துங் காட்டுவாம்,

அ ஆ	இ ஈ ஐ	உ ஊ ஔ	எ ஏ	ஒ ஓ
1	2	3	4	5

இவற்றுள் இறைவன் பெயர் அகர ஆகாரமாயின் முதன் மூன்று தானங்களினு முள்ள உயிரெழுத்துக்களை முதலாகவுடைய மங்களச்சொற் றொடங்க நன்றாம்; இறைவன் பெயர் இகர ஈகார ஐகாரங்களாயின் அப்பகுதி முதன், மூன்று தானங்களு நன்றாம்; உகார ஊகார ஔகாரங்களாயின் அக்கூறு முதன், மூன்று தானங்களு நன்றாம்; எகர ஏகாரங்களாயின் அது முதன் மூன்று நன்றாம்; ஒகர ஓகாரங்களாயி னது முதன் மூன்று நன்றாம். இனி, **சோமசுந்தரதூரவன்** என்னும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத்து ஓகாரமாகலான் அதற்கு மூன்றாந் தானத்தி லிருப்பதாகிய ஐகாரவுயிர் அரசத்தான மாவதன்றி நீர் குழறியவாறு மரணத்தான மாமாறு யாங்ஙனம்? இதனை யறியாது நூலவறிவான் மயங்கிக் கூறிய நுமக்கு இன்னுஞ் சிறிது புலனாமாறு பகுத்துக் காட்டுதும்.

பாலன்	குமரன்	அரசன்	மூப்பு	மரணம்.
ஒ ஓ	அ ஆ	இ ஈ ஐ	உ ஊ ஔ	எ ஏ
1	2	3	4	5

இங்ஙனம் பகுத்துக் காட்டிய வாற்றாற் **சோ** வென்னும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத்திலுள்ள ஓகார வுயிருக்குச் சைவம் என்னும் மங்கல மொழிமுதற் சை என்னு மெழுத்திலுள்ள ஐகாரவுயிர் அரசத் தானத்தி னின்றமை விளங்க வறிந்து கொள்ளக்

கடவிர். இவ்வாறறிவு நுணுகிப் பகுத்துக்கொண் டெண்ண வறியா மலும், நூற்பொரு ளுட்பங் கொள்ள மாட்டாமலும் ஐகார ஔகார வுயிர்களைப் பிழைபட வெண்ணி வேறு கொண்டு மயங்கி அம்மயக்க வுணர்ச்சியை மெய்யுணர்ச்சியெனத் துணிந்து சோமசுந்தரக்காஞ் சிக்குக் குற்றங் கூறப் புகுந்த நும்மைக் கண்டு " மைத்துனர் பல்கி மருந்திற் றெளியாத பித்த "னென் றெள்ளி யறிவுடையா ரெல்லா ரும் நகையாடுவா ராயினரென் றொழிக.

இனிச் ' சைவம் ' என்னுஞ் சொற் பாடாணவாத சைவம், பேத வாத சைவம், சங்கிராந்த வாத சைவம் முதலியனவாகப் பல வேறு வகைப்பட வழங்கக் காண்டலிற் சித்தாந்த சைவமென் றுரையாது வாளா சைவமென்று கூறிய திழுக்காமென் றுரைத்தீர். நுமது சைவ சித்தாந்த வுணர்ச்சி சால வழகிது ! மெய்ஞ்ஞானம் அஞ்ஞானமென அடைமொழி கொடுத்து விசேடித்தவழி வேறுவேறு பொருள் பயந்து நின்ற 'ஞானம்' என்னுஞ் சொல் அங்ஙனம் விசேடியாது நின்றவழி மெய்ஞ்ஞானம் எனவே பொருடரு முறைமை யுணர வல் லார்க்கு நும் முரையி னிரம்பிய வழுக்க ளெல்லா மினிது விளங் கும். இனி யங்ஙனமே சிவன் என்னுஞ் சொல்லும் பரமசிவன், சதாசிவன், நீலகண்ட சிவன், சுப்பிரமணிய சிவன், திரிபுர சங்கார சிவன், தத்புருட சிவன், அகோர சிவன், சத்தியோசாத சிவன் முத லியனவாகப் பல தொடர் மொழிகளி லியைக்கப்பட்டுப் பொதுமை யின் வழங்கக் காண்டலின் அந்தச் சொல்லுஞ் சித்தாந்த சைவத் தில் வழங்குதற் கேலாதா மென்று சொல்ல வுடன் படுவிரோ? இனி ஆசிரியர் ஸ்ரீமது. அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிக ளோதியருளிய,

" புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம
வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து
மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்
சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச்
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்
திறத்தடைவ ரிதிற் சரியை கிரியா யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர் "

என்னுந் திருவாக்கிற் சித்தாந்த சைவமென் றோத வேண்டிய விடத்துச் சைவம் எனப் பொதுமையின் வைத்தோதுதன் மலைவா

மென் றவர்மீதுந் தோஷாரோபணஞ் செய்யப் புகுவீரோ? சித்தாந்த சைவத்தின் மரபுணர்தற்குத் தகுதி யிலராய்ப் புறம்பொதுங்கிய நீவி ரிவை யெல்லா மறிதற்கு யார்? என்றொழிக. சிவத்தொடு சம்பந்த மெய்திய சைவ மென்பது விசேடணங் கொடுத் துரையா வழி யெல்லாஞ் சித்தாந்த சைவமேன்றே பொருடரு மென்பதூஉம், பாடாணவாதசைவம் முதலியவாக அடைமொழிகொடுத்து விசேடிக்கும் வழியே வேறு வேறு பொருள் படுவான் செல்லு மென்பதூஉம் நோக்கி யன்றே "இராசாங்கத்தி லமர்ந்தது வைதிக சைவ மழகி தந்தோ" என்றும் "சைவ சமயமே சமயம்" என்றும் "சைவத்தின் மேற் சமயம் வேறில்லை" என்றும் உண்மைப் பொருள் வலியுறுத்துவான் புகுந்த திருவாக்குக ளெழுந்தன வென்க. இனி நீர் சொல்லும் வாதத்திற்கு ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது பிரதிகூலஞ் செய்து நமது சித்தாந்தத்தினையே நாட்டுதற்கு அனுகூலமாக வெழுந்த 'சைவ சமயமே சமயஞ் சமயாதீதப் பழம்பொருளை' என்னுந் திருவாக்கை யெடுத்துக் காட்டி 'யானு மறியே னவளும் பொய்சொல்லாள்' என்பதனை மெய்ப்படுத்தினீர்.

இனி நீர் சைவம் என்பது சிவாகம மெனவும் பொருடருமென்றும், சித்தாந்த ரத்நாகரம் முதலியவாகப் பெயர் தந்ததன்றிச் சைவ ரத்நாகரம் முதலியவாகப் பெயர் தராவாறென்னை? என்றும் ஒருகடா வெழுப்பினீர். ஒரு சொல்லின் முதன்மைப் பொருளும் பிற பொருளும் அச்சொல்லின் பரவை வழக்கானும் அருகிய வழக்கானும் நிச்சயிக்கப்படு மாதலின், அச்சொல்லிற்குப் பலபொருளுளவாதல் பற்றி யச்சொ லப்பொருட் கெல்லாம் ஒரு பெற்றிப்பட வுரிமை கொள்ளுவான் செல்லுமெனச் சொல்லிலக்கண வியல்பறியாது நீர் குழறிய தீண்டைக்குப் பயன்படாதென் றறியக் கடவிர். பரவை வழக்கானும் அருகிய வழக்கானுஞ் சொற்பொருடுணியுமாறு முனிமொழிப்பிரகாசிகையி லினிதெடுத்து விளக்கினும். ஆண்டுக் காண்க. சைவ மென்னுஞ் சொற் பரவை வழக்காற் சித்தாந்தப் பொருண்மைத்தா மாகலிற் சித்தாந்த ரத்நாகரம் என்று பெயரிடினும் இழுக்காதென் றறிக. இங்ஙனமாகலிற் சங்கற்ப நிராகரணச் சுருதியோடும், ஏனை மெய்கண்ட நூற் பொருளோடுஞ் சைவமென்னுஞ் சொல் முரணுமாறில்லை யென்பது நிறுவப்பட்டவாறு காண்க.

இனி நீர் கையறுநிலைப் பாட்டுக்க டோறுஞ் சில போலிக் குற்றங் கூறினீ ராகலா னவற்றை யெல்லாம் ஒருங்கே தொகுத்துப் பரி

கரித்திடுவோம். ஆற்ருமை தோன்றக் கூறுவன வெல்லாங் 'கையறு நிலை' யாவான் செல்லு மென்பது மேலே விளக்கினு மாகலிற் "சைவ மெனப்படு சமயநலுண்மை" என்னுஞ் செய்யுளி லாற் ருமை தோன்றவில்லை யெனக் கூறு நீர் அப்பொரு ளுட்ப மறிதற் குரியிரல்லீ ராகலாற் கணவனையாதல் தமக்குரிய பிறரையாத லிழந்து புலம்புறு மகளிரிடைச் சென்று அந்நுட்ப மறிந்து கொளற் பாலி ரென்றும், புலம்பற் பொருணுதலி வருஞ் செய்யுட்களி னெல்லாம் அவ்வத் தலைமகன் செய்து போந்த வென்றித் திறமாகிய வாகைத்தி ணைப் பொருளு மிடையிடையே விராய்வருத லியற்கையாமென்பது பொருளிலக்கண நுட்பவறிவு கொள்வார்க் கெல்லா நன்று புலனுமா தலி னதனை யுணர்தற்கு நுமக் குணர்ச்சி சாலாதென்றும், புனைந் துரை வகையாற் கூறிய "வான்மதி மீனின நீங்க வழுக்கியிம் மண் ணிடை வீழ்ந்ததுவோ" என்னும் அணி யிலக்கண வுவமைக்கும் பொருளிய லறிவுறுத் துண்மை நிறுவுதற்கண் வருந் தருக்கநூ லுவ மைக்கும் வேறுபா டறியாது ஒன்றைப் பிறிதொன்றனொடு மயங் கப் படுத்துக் கூறு நீர் வரலாற்று முறையா னெம்மைச் சார்ந்து உசாவுவிராயி னவ்வேறுபாடு விளங்க நுமக்கறிவு கொளுத்துவா மென்றும், 'என்னுயர் தந்தையினும்' என்பதில் உயர் என்பது தந் தை என்பதனொடு வினைத்தொகைப்பட முடிந்ததாகலி னதனையறி யாது 'எம்புன்மை' என்பதனொடு மற்றது மாறுபட்டதென நீர் கூறியது மயக்கவறிவின் மான்மியமா மென்றும், ஓரடியில் உயர் என்னுஞ் சொற் பலவருதல் சொற்பின் வருநிலை யென்னு மலங்கார மாமா றுணராது கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாமெனக் கூறிய நீர் "பாவகமேற்றானசத்தாம்" என்னுந் திருவாக்கிற் கெல்லாம் வகைசொல்ல வறியாது விழிக்கு நீராவி ரென்றும், ஐந்தாஞ்செய்யு ளில் மாறுபா டிதுவென் றுரையாமல் வாளாது மாறுபாடெனக் கூறு தல் தோல்வித்தானமா மென்றும், 'மறைந்தனை' என்னும் முடிபு வினை யிறந்தகாலப் பொருண்மையி னிற்றலி னதற்கேற்ப 'மதித்தி லம்' என இறந்தகாலத்தில் வைத்தோதியவா றறியாது அதனை 'மதிக்கிலம்' என எதிர்காலப் பொருண்மையின்வைத் தோதல் வேண் டுமென நீர் கூறியது வழுவாமென்றும், 'அறியும்' என்னுஞ் செய்யு மென்வாய்பாட் டேவல் வினைமுற்றுச் * "செய்யுமென்னும் பெய ரெஞ்சு கிளவிக்கு, மெய்யொடுங்கெடுமே யீற்றுமிசையுகரம்" என்

* தொல்காப்பியம் - சொல் - வினையியல்.

னும் விதியால் உகரம் மெய்யொடுங்கெட்டு ‘அறிம்’ என நின்றவா
றறியாமலும் நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் காட்டிய * “முதுமறை
யந்தணிர் முன்னியதுரைமோ” என்னு முதாரணந்தானும் பார்த்த
றியாமலும் “ துண்ணென விவ்வுலகம் முதலென்று சுருங்குத லறி
மென்றோ” என்னும் அவ்வாக்கியம் “விரிந்து காரியப்பட்ட இவ்வுல
கங் கதுமென மறைந்து முதற்பொருண் மாயையாகச் சுருங்குதலை
உலகீர்! நீவிரறிந்து கொள்ளுதி ரென்பதனைக் காட்டுதற்கோ” என்று
செவ்வனே பொருள்படுதருனு மாராயாது நமக்கு வேண்டியவாறே
அவ் ‘அறிம்’ என்பது தன்மைப் பன்மையெனவும் அஃதீற்றயல்
கெடுதற்கு விதியின்றெனவுங் கூறியது குழறுபடையா மென்றும்,
† “முந்தியமோனை முதலாமுழுது மொவ்வாதுவிட்டாற், செந்தொ
டைநாமம் பெறுநறு மென்குழற்றேமொழியே” என்னும் விதி
தழீஇச்செந்தொடையாக நின்ற வாக்கிய வியலுணராது மோனை
யின்றென விகழுதல் சாலாதா மென்றுமறிந்து கொள்ளக் கடவீர்.
இனி “ இன்றென்றோ” என நின்றதை சாமானிய வறிவினரும் அச்
சுப் பிழையாமென அறிந்துகொள்ளா நிற்பவும் இதுதானுமுணராப்
பருப்பொரு ளறிவினிராகிய நீர் ஒரு நூற்குக் குற்றங்கூறப் புகு
தல் எல்லாரானும் எள்ளப்படுதற் கேதுவாமென் றொழிக. வாதிகளி
ருவ ரெதிர்முகமாக விருந்து வாத நிகழ்த்துங்காற் சொல்லப்படுந்
தோல்வித்தான வியல்பறியாது, நமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம்
இயைபில்லா விடங்களினெல்லா மதனைப் பிரயோகித் திழுக்கமுறு
கின்றீர். தருக்க சாத்திரமேனும் வரலாற்று முறையாற் பயின்றிருந்
தீராயின் இங்ஙனங் குழறுவீரல்லீர். பிறரை மயங்கப் படுத்தற்பொ
ருட்டுச் சொல்லாரவாரஞ் செய்யும் நம்புலவரையறிவின் பெற்றி யுணர்
ந்து அறிவுடையோர் நகையாடுவ ரென்க.

இனி, சோமசுந்தரக்காஞ்சியின் மேலெழுந்த மறுப்பிற்குப்பிர
திகண்டனமாக வெழுந்த இவ்வெதிர் மறுப்பு அப்போலி மறுப்பின்
கட் சொல்லப்பட்ட குற்றங்கண் முழுவதூஉம் பரிகரித்து அக்காஞ்
சியினைத் தொல்லாசிரியர் இலக்கணநூ லிலக்கியநூ றருக்கநூற் சாத்
திரநூன் முதலியவற்றொடு படுத்து ஆக்கிக்கொண்டமையிற் சோம
சுந்தரக்காஞ்சியாக்கம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இவ்வாறு அப்
போலி மறுப்பினை மறுக்கு முறையா லதனை யெழுதினவர் நூற்பொ
ருளறிவு முழுவதூஉம் வழுவிய மயக்க வறிவாமென்ப தினிது விளக்

* மணிமேகலை. † யாப்பருங்கலக்காரிகை.

கினும். இனி யவரெழுதிய வாக்கியங்கள் மேலே காட்டிய பத்து வகைக் குற்றங்களுஞ் செறிந்து சொற்றொறும் பிழைபட்டமையால் அவற்றை யாராய்தல் "மணற்சோற்றிற் கல்லாய்தல்போற்" பய னின்றாய் முடியு மென்பது பற்றி யவற்றை விடுத்தாம்.

என்றித்துணையுங் கூறியவாற்றால் நூலாராய்வா ரிலக்கணங் கூறி நிறவு முகத்தான் நூலாராய்தற் குரிமையுடைய ரல்லாதார் பொறாமையானும் புகழ் நோக்கத்தானும் பகைமை யுணர்வானு மூவேறு வகைப்படுவரென்பது புகுத்தி விரித்து அப்பொருண் முடி வின்கண் உண்மையான் நூலாராய்ச்சி செய்ய விரும்புவா ரினையரா தல் வேண்டுமென்பதூஉம், ஈண்டைக் குபகாரப்படுதற் பொருட் டெடுத்துக் கொண்ட பொருளிலக்கணமாவ திதுவென்பதூஉம், அப்பொருட் கூறுபாடாகிய அகம்புற மென்னும் ஒழுக்கங்களி னியல் பிங்ஙனமா மென்பதூஉம், சோமசுந்தரக்காஞ்சி அறிவன் றேயமுந் தாபதப் பக்கமுமெனக் கூறுபடுக்கப் படுங் காஞ்சித் திணைப் பகுதி யிரண்டனு ளொதன்பாற் படுவதாமெனக் கடாவுவா ருரை வழுவுரையாதல் காட்டு முகத்தாற் காஞ்சித்திணையைத் தொல்லாசிரிய ருரைவழக்கோடும் புலனெறி வழக்கோடும் பொருந் துமாறெல்லாந் தந்துவிளக்கிப் பகுத்துக்கொண்ட முக்கூற்றுள் உலகநிலையாமை மாத்திரையே கொண்டுவரும் பொருடழுவி மற் றது வந்ததா மென்பதூஉம் 'கையறுநிலை'யு மவ்வாறே முக்கூறுபடு தலி னக்கூறு மூன்றனுண் மற்றிக் கையறுநிலை ஆண்பாற்பொருள் கொண்டுவந்த தென்பதூஉம், கையறுநிலையை யங்ஙனம் பொருட் டிறம் பற்றி மூன்றாக வகுத்தடக்குமா றறியாது கூறுவாருரை தொல்லாசிரியர் செம்பொருணூல் பலவற்றொடு முரணி வழூஉப் படுங் குழறுபாட்டுரையா மென்பதூஉம், தாபதநிலை யென்பது தவ நெறிக்கமைந்த வெண்வகை யுறுப்பொடு தழீஇப் பெண்பாற் கூற் றாகவே வருமென நியதிகொண் டுரைப்பார்க்கு அந்நியதியின்றி வரூஉம் புறநானூற்றுச் செய்யுளும் பிறவும் அடங்காமையின் அவற் றிற் கேற்பவைத்து அதனை யிருகூறு படுத்தி யிலக்கண முரைத்து இவற்றுளொரு கூற்றின்கட் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி'யிற் போந்த தாபதநிலையை யடக்கல் வேண்டு மென்பதூஉம், மன்னைக்காஞ்சி யும் ஆண்பாற் கையறுநிலையுந் தம்முள் வேறுபாடுடைமையி னது பற்றி வேறு வேறுபெயர் கொடுத்துரைக்கப்படு மென்பதூஉம், அகம்புறமென்னும் பொருட்கூறுபாடு மவற்றி னிலக்கணமு மறி

யாது "சடையா யெனுமால்" என்னுந் தெய்வத் திருவாக்கை அகத்திணைப் பொருண்மைத் தென்று குழறல் அறிவொடு படாப் புன்மொழி. மாக்க ளிழிம்புரையா மென்பதூஉம், அத்திருவாக்கைத் தேவபாடாண்டிணையில் விராய்வந்த காஞ்சித்திணைத் தாபதநிலை யென்றுரைத்துக்கோடல் வேண்டு மென்பதூஉம், ஆனந்தக் குற்ற மென வொன்று தொல்காப்பியனாரை யுள்ளிட்ட முதுதவத்தொல் லாசிரியன்மா ரோதாமையி னதனைப் பிற்காலத்தார் கூறினு மறி வுடையார் கொள்ளா ரென்பதற்கு ஆசிரியர்-நச்சினார்க்கினியர் வரம் பறுத் துரைக்கு முரையே சான்று மென்பதூஉம், பிற்காலத்திற் பேரறிவினராய் விளங்கிய ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் முத லாயினரு மதனைத் தழீஇயினா ரல்ல ரென்பதூஉம், அன்றிப் பிற்கா லத்தா ரியற்றிய நூல்பற்றியே யங்ஙன மொன்று கோடுமாயினுஞ் 'சைவம்' என்னு மங்கலமொழி ஒருவாற்றானும் அவ்வானந்தக் குற்ற மாவான் செல்லாமையின் அதுதானு முணராது அப்போலிப் புலவர் குற்றஞ் சொல்லப் புகுந்தது நகையாடற்பாலதா மென்பதூஉம், 'சைவம்' என்னுஞ் சொல் விசேடியாது நின்ற வழியெல்லாஞ் 'சித் தாந்த சைவத்' தினையே யுணர்த்துமா றறியாது அச்சொல்லைத் தில தர்ப்பணஞ் செய்துவிடல் வேண்டுமெனக் கூறுவார் சித்தாந்த சைவத் திற்குப் புறம்பாவ ரென்பதூஉம், அப்போலிப் புலவர் செய்யுட்க டோறுஞ் சொல்லிய குற்றங்கள் அவரறியாமையானும் மயக்கமுறுத லானுங் கொண்டு குழறினவா மென்பதூஉம் பிறவும் நன்று விளக்கி நிறுவப்பட்டன. இவ்வெதிர் மறுப்புச் செந்தமிழாராய்வார் பலர்க் கும் பயன்படுதல் வேண்டி 'ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்' என்னு முத்தி வகையால் இடையிடையே நுண்பொருள் பலவும் புகுத்தி விளக்கமாகவுஞ் சுருக்கமாகவுஞ் சிவபெருமான் றிருவருள் வழிநின் றியன்றவளவு எழுதியமைத்தாம். சுபம்.

சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்

முற்றும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அநுபந்தம்

ஆனந்தக் குற்றம்

[இது சோமசுந்தரக் காஞ்சி, காஞ்சியாக்கம் இவைகளைப் பாராட்டியும், ஆனந்தக் குற்றத்தைப் பற்றி ஒருசில ஆசங்கை நிகழ்த்தியும் சோழவந்தான் வித்துவான் ஸ்ரீமாந் - அ. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள், ஸ்ரீலஸ்ரீ - சுவாமி வேதாசலமவர்கட்கு எழுதிய கடிதமாகும். இதனை "ஞானசாகரம்" முதற் பதுமத்திலிருந்து எடுத்துப் பதிப்பிட் டிருக்கின்றோம்.—பதிப்பாசிரியன்.]

சிவாநுபூதிச் செல்வரும், செந்தமிழ்ப் புலவரும், என் ஆப்த நண்பருமாகிய ஐயா அவர்கட்கு அநேக வந்தனம் செய்து எழுதும் விண்ணப்பம்:—

எழுமையுந் தொடர்ந்த உழுவலன்புடைய ஐய,

தாம் அன்பு கூர்ந்து விடுத்த தமது நூல்களும் ஞானசாகரத்து 4-வது இதழும் பெற்று உள்ளுதொ றுள்ளுதொ றுள்ள முருகித் தமது தரிசனம் எஞ்ஞான் றெய்துங் கொலோ வென வரம்பிகந்த அவாவின்க ணமிழ்கின்றேன். 'அகல் வானத் தும்ப ருறைவார் பதியினும் இன்பமிக் கெய்தற் கேதுவான சான்றோர் நட்பையே பெரும் பொருளெனக் கருது மடியேற்குத் தமது கருணையால் மற்றைப் புலவரது மாண்புற்ற நண்பும் வாய்க்குமேல், அது சிந்தாமணி தெண்கட லமிர்தந் தில்லையா னருளால் வந்தா லதனை யொக்குமன்றே.

காய்த லுவத்த லகற்றி யொருபொருட்க ணாய்த லறிவுடையார் கண்ணதே யாயினும், தமது ஆணையை மறுத்தற் கஞ்சித் தாம் விடுத்த வற்றுட் சில படித்து என் புல்லறிவிற் கெட்டிய வண்ணங் கொண்ட உண்மை யுட்கிடையை வெளியிடுகின்றேன்.

தாம் இயற்றிய மும்மணிக் கோவையும், நெஞ்சறிவுறூஉவும் படித்தேன். அவை பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பஞ்ச காவியம், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலிய சான்றோர் செய்யுட் கற்று வல்லுநர்க்கே பெருமகிழ் வுறுத்து மருமந்த நூலாகக் காணப்படு

கின்றன. அந்நூல்களி னருமையை ஒன்று மறியா யானோ அறிய வல்லேன் ?

அவற்றுள் முன்னோர் மொழி பொருளே யன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றுவ மென்பது கொண்டு இடையிடையே அமைக்கப் பெற்ற திருவள்ளுவர், திருக்கோவையார், திருமுருகாற்றுப்படை, சிந்தாமணி முதலிய நூல்களினுள்ள அல்லாந்து, பேய்கண் டனையது, கழல்கண், முழுநெறி முதலிய பல அரிய சொற்களுக்கு அந்நூல்களி'னுரை யுதவியாற் பொருள் கண்டு பெரிதுவந்தேன். உரையிலா அகநானூறு முதலிய நூல்களி லிருந்தும் பல சொற்களும் சொற்றொடர்களும் சில அடிகளும் காணப் படுகின்றன; அவைகளுக்குச் சிறுபான்மை விளங்கினும் பெரும் பான்மை விளங்காமையாற் குன்று முட்டிய குரீஇப்போ லாயினேன். மதிநுட்ப நூலோடுடைய சிலர்க்கே பயன்படற் பாலவாய அவை ஏனோர்க்கும் பயன்படுமாறு ஒரு நல்லுரை விரைவிற் பெறல் வேண்டு மென்பது என் கருத்து. இங்ஙன நூலியற்றல் சங்கமிருந்து தமி ழாராய்ந்தார்க்கும், பின்னுள்ளாரிற் கல்லாட நூலார், ஞானமிர்த நூலார், கச்சியப்ப முனிவர், குமர குருபரர், முதலிய சிலர்க்கும், தமக்குமே யன்றி யேனையோர்க்கு எவ்வாற்றானும் அரிதரிது என்பது அழுக்கற்ற நெஞ்சத்த ரல்லாத நட்டார் பகைவர் நொதுமல ரென்னு முத்திறத்தாரு மொத்துக் கோடற் பாலதேயாம்.

இனிக் காஞ்சி யாக்கத்திற் கழறிய வெல்லாம் கற்றோர்க்குக் கழிபே ருவகை பயக்கு மென்பது எட்டுணையு மறுக்கற் பாலதன்று. கல்லாச் சிறு மகார் கூடிச் சிற்பம் வல்லார் வகுத்த மணி மாடத்தை யிகழ்ந்தாங்குச் சில்லோர் நவை தூற்றினும், காஞ்சி மலைமேலிட்ட தீபம்போல் விளங்குகின்றது.

அதனு ளானந்தக் குற்றம் பரிகரிக்கு மிடத்துப் பாட்டியன் மரபுப்படி 'சைவ' மென்னுஞ் சொல் ஞான மங்கள வுருவாய சிவத்தொடு சம்பந்த மென்னும் பொருடரலாற் 'கங்கை நிலம் பிறவுங் காண்டகைய முன்மொழிக்கு மங்கலமாஞ் சொல்லின் வகை' யென்பதனுட் பிற வென்பதனாற் றழீஇக்கோடற் பாற்றெனவும் 'தப்பாத மூன்றைந்தே ழெ'ன்னுஞ் செய்யுளின்படி எழுத்துப் பொருத்த முள்ள தெனவும், 'குறிலைந்துந் தந்நெடில்கொண்' டென்னுஞ் செய்யுளின்படி தானப் பொருத்த முள்ள தெனவும்

தம்மாலே நன்கு விளங்கப்பட்டன. இனி, வகையுளி சேர்தன்
முதலிய வின்மையாற் சொற்பொருத்தமும், சகரம் அமுத வெழுத்
தாதலி னுண்டிப் பொருத்தமும், இறைவன் பெயர் முதற்கணின்ற
'சோ' என்னும் எழுத்துக்குரிய பரணி தொடங்கி முதற்சீர் முதற்
கணின்ற சை என்னு மெழுத்துக்குரிய அச்சுவினி வரை எண்ண
உபசென்மத்து ஒன்பதாம் நாளாதலின் நாட்பொருத்தமும், சகரந்
தேவகதியாகலிற் கணப்பொருத்தமும், மங்கலங் குறித்துச் சொற்
பொருத்த முதலிய சில வேறுபடினு மமையு மென்பது பாட்டியன்
மரபாதலிற் பாற்பொருத்தமும், வருணப் பொருத்தமும், ஆக
பத்துப் பொருத்தமும் சைவ மென்னுஞ் சொற்கண் வெள்ளிடை
மலைபோல விளங்கிக் கிடப்பவும், இப்பரூஉப் பொருடானு முண
ராது நவை கூறினாரது புலமை குறித்துக் கவல்கின்றேன்.

இனி ஆசிரியர் அகத்தியனார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்
முதலாயினார் கூறாமையிற் பாட்டியலிற் கூறிய ஆனந்தக்குற்ற
முதலிய கொள்ளப்படா வெனவும், அவை கூறிய பிற்காலத்து நூல்
கள் பிரமாணமாகா வெனவும், அவை கூறிய யாமளேந்திரர் முதலி
யோர் சமணப் போலிப் புலவரெனவும், இப் போலிநூற் பிரமாணங்
கொள்ளாமையாற் சிவஞான யோகிகள் முதலாயினார் மங்கல மொழி
முதனிலையிட் டுரைத்தில ரெனவும், சங்கமிருந்து தமி ழாராய்ந்த
நல்லிசைப் புலவர்தாமும் இந் நியதியின்றி 'அறஅயாணர்,' 'நனந்
தலை' யெனத் தொடங்கினா ரெனவும், ஆயிடை காணப்படுஞ் சில
வுரைகண் மட்டுமே என் கருத்துக்கு மாறாகத் தோன்றுகின்றன.
அவற்றைச் சில பயன் கருதியும், உட்கோட்டமின்றி யுரைத்தல்
வேண்டு மென்னுஞ் செப்பங் கருதியும், 'இனியவ ரென்சொலினு
மின் சொல்லே' யெனத் தம்போல்வா ரெல்லா முவத்த லுண்மை
பற்றியும், முறையே மறுத் தெழுதத் துணிந்தேன்.

அவை யெல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தவோ அல்லவோ அறி
யேன். அவற்றுட் பொருந்துவன வுளவேற் றெளிவுறக் காட்டி
யென்னைத் திருத்துமாறு நட்புரிமையாற் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

'இயற்பெயர் சார்த்தி யெழுத்தள பெழினே, யியற்பா
டில்லா வெழுத்தானந்தம்' எனவும், 'இயற்பெயர் மருங்கின்
மங்கல மொழியத், தொழிற்சொற் புணர்ப்பினது சொல்லானந்தம்'
எனவும், 'புகழ்ச்சி' என்னுஞ் சூத்திரத்து 'அவமொழி யாக்கும்
பொருளானந்தம்' எனவும், முதற்றொடை யென்னுஞ் சூத்திரத்து,

'யாப்பானந்தமென் றியம்பல் வேண்டு ' மெனவும், 'பாவகை யொருவனை' என்னுஞ் சூத்திரத்து 'தூங்கினுஞ் சுழலினுந் தூக்கானந்த' மெனவும், 'அளபெடை மருங்கின்' என்னுஞ் சூத்திரத்து, 'தொடையானந்த மெனத்துணிதல் வேண்டு ' மெனவும், இவ்வாறு ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆனந்த வோத்துட் சூத்திரஞ் செய்தமையால் ஏனைப் பாட்டியல் மரபும் அவரது விரிந்த நூலின்கட் கூறப்பட்டே யிருத்தல் வேண்டுமென்பது, சிற்றகத்தியம் பேரகத்திய மிரண்டும் சிற்சில சூத்திரத்தளவின் முன்னோருரைகளிற் காணப்பட்டுக் கடைச்சங்கத்தார் காலத்தே யிறந்த வெனினும், அனுமானத்தாற் கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முத்தமிழும் விராஅய்ப் பரந்து கிடந்த முதனூலினின்றும் இயற்றமிழை வேறுபடுத்துத் தொகுத்து நூல் செய்யப் புகுந்தாராகலின் இலேசானும், உத்திவகையானும், புறனடையானும், பிறவாற்றானும் எளிதி னுணரப்படுவனவும் சிறிது பயனுடையனவும் சிறப்பில்லனவுமாகிய இலக்கணங்களை யுணர வைத்துச் சிறப்பினவும் மிக்க பயனுடையனவும் அரிதி னுணர்வனவுமாகிய இலக்கணங்களையே சூத்திரித்தார். ' முன்னிலை சுட்டிய ' வென்னுஞ் சூத்திரத்தானும், ' தாவி னல்லிசை ' யென்னுஞ் சூத்திரத்தானும் அகலக் கவியை முடிபு நோக்கியும் துறை நோக்கியும் விதந்து கூறலின் ' அகன்று பொருள் கிடப்பினும் ' என்னும் சூத்திரத்தானும் ' மாட்டு மெச்சமு ' மென்னுஞ் சூத்திரத்தானும், பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுளும் சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுளும் பெறப்பட்டன. இனி, அகலக்கவிக்கே பெரும்பாலும் பயன்படுவனவாய்ச் சிறப்புடைச் சொல் லாராய்ச்சிக்குச் சிறிதும் பயன்படாவாய் நுட்பமிலவா யிருத்தலின் தசப்பொருத்த மின்மை முதலிய குற்றங்களை, அன்ன பிறவு மென்பதனாற் றழீஇ அவற்றுள்ளும் மங்கலச் சொல்லை முதற்கட் கோடல் எல்லா நூற்கு யின்றியமையாமை யென்பது விளக்கற் பொருட்டு, ' எழுத்தெனப் படுப ' வென மங்கலச் சொல்லை முதற்க ணெடுத்து உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறினர். அதனையே பிற்காலத்தார் வழக்கு நோக்கிப் பாட்டியலென விரித்துக் கூறினர். அன்றியும் முன்னுள்ள இசைத் தமிழ் நூல், நாடகத்தமிழ் நூல்க ளுரைத்தனவாக முன்னோருரைகளால் விளங்குகின்றது. இனி அவர் கூறிய அளவன்றி விரித்துக் கூறிய நூல்கள் பிரமாணமாகா வெனின், ' ஆவோ

டல்லது யகர முதலாது' எனத் தமிழ் வழக்கு நோக்கி வரையறுத் திருப்பப் பிற்காலத்து வடமொழி விராஅய வழக்கு நோக்கி 'அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ யம் முதல்' என வெழுந்த நன்னூற் சூத்திரமும் பிரமாண மாகா தொழியும். ஒழியவே, 'நாக நறுமல ருதிர யூகமொடு' எனவும், 'பிணையூப மெழுந்தாட' வெனவும், திருமுருகாற்றுப் படையினும், மதுரைக் காஞ்சியினும் வந்தன வழுவெனக் கொள்ளவும் படும். இன்னுந் தொல்காப்பியத்துட் கூறாமை பற்றி, கலம்பக முதலிய பல பிரபந்தங்கள் இலக்கண மின்றி யெழுந்தன வெனவும் படும்; ஆதலின் இன்னோரன்ன வெலாம் மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகலின் பிரமாணமாதற் கிழுக்கா. தவத்தான் மனந் தூயராய அகத்தியனார், தொல்காப்பி யனார், திருவள்ளுவனார், சமயகுரவர், ஆழ்வாராதியர், பட்டினத்தடி கள், இறையனார் முதலிய சில தெய்வப்புலவ ரன்றி ஏனைய நூலுரை போதகாசிரியர் மூவரும் முக்குண வசத்தான் முறை மறந் தறைத லியல்பாகலின், பின்னூல்களிடை முன்னூலொடு முரணிய சில வழுக்கள் காணினும் அதுபற்றி முழுதுந் தள்ளாது 'குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுண் மிகைநாடி மிக்க கொளலே' மாண்பு. முற்கூறிய தெய்வப் புலவரோ டொப்பா ரல்லராயினும் புலவர் சிகாமணிகளாகிய அடியார்க்கு நல்லார், குணவீரபண்டிதர், முதலிய பலர்க்கு மேற்கோளாகிய இந்திரகாளி யென்னும் இசை நூலைச் செய்த யாமளேந்திரரும் முன்னூ லொழியப் பின்னூ லெவற்றினுஞ் சிறந்த நன்னூல் செய்த பவணந்தியாரும், இன்னும் பிற நற் புலவரும் எவ்வாற்றானும் போலிப் புலவ ரென இகழப் படார். ஒவ்வோர் வழுக்கண்டு இப் பெரும் புலவரையும் இவரொப் பாரையும் போலிப் புலவரெனின், வழுவிலார் பின் யாவருளர்? ஒருவரு மிலரே? 'அரியகற் றாசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா, லின்மை யரிதே வெளிறு' என்பது பொய்யா மொழி யன்றோ?

இதனை நகுதற் பொருட் டன்று நட்ட லென்பது கொண் டெழுதினேன்; மன்னித் தருளுக.

இனி யாமளேந்திரர் யாமளாகமம் செய்த ஒரு சித்தர்; சமண ரல்லர்; இவரை அடியார்க்கு நல்லார் பராசைவ முனிவ ரென்பர். இந்திரகாளி, நன்னூல், வச்சணந்திமாலை முதலியவற்றுள் முன்னூ லோடு முரணுதன வெல்லாம் பிரமாணமே. மரபு நிலைதிரிந்து முர ணிய விடங்களு முள. அவை யீண்டுரைப்பிற் பெருகும்.

இனிச் சிவஞான யோகிகள் இந்திரகாளி முதலிய நூலைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாராயின், இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி யின்கண் 'மலையு மகளென அமங்கலப் பொரு டந்து தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்றிற்' றெனக் குற்றங் கூறுர்.

சங்கப் புலவரு ளொருவராகிய மாமூலரும்

"நீரது கணமே சீர்சிறப் பெய்தும்
தீயின் கணமே நோயது சேரும்
அந்தர கணமே வாழ்நா ளகற்றும்
இந்திர கணமே பெருக்கஞ் செய்யும்
சந்திர கணமே வாழ்நா டருஉம்
மாருத கணமே சீர்சிறப் பகற்றும்
நிலக்கணந் தானே மலர்த்திரு விளங்கும்" எனவும்,

'நட்பர ணெதிபகை மரண மைந்தனு, ளொப்புடைக் குறிக்கோ ளொருமூன் ருகும்' எனவும் தானமுங் கணமுங் கூறிக் கணத்திற் குப் பயனுங் கூறினார். பன்னிரு பாட்டியன் முதலிய நூல்களாற் பொய்கையார் முதலிய நல்லிசைப் புலவரும் பாட்டியல் செய் திருப்பதாகக் காணப் படுகின்றது. ஆகவே, சங்கமிருந்த நல்லிசைப் புலவர் காலத்தும் பற்பல பாட்டியல் வழங்கிய வெனவே எண்ணு கின்றேன்.

ஆயின், மங்கல முதலியன சங்கத்தார் நூலினும் சிவஞான யோகிகள், கச்சியப்பர் முதலாயினுர் நூலினும் உளவோ வெனின், உளவென்பதே தேற்றம்.

எங்ஙனமெனில், மங்கலச்சொல் தனித்தும், அடை யடுத்தும் முதற் பாட்டின்கண் முதற்சீரே யன்றி இடை கடையினும் வரப் பெறுமென்பது பாட்டியல் விதி யாதலின், பத்துப்பாட்டின் கண் 9-வது பாட்டில் புகழென்று மங்கலம் அடையடுத்து வந்தது. 8-வது பாட்டில் 'பிற' என்பதாற் றழுவிய வாழி யென்னும் மங்க லம் அவ்வாறு வந்தது. 6-வது பாட்டில் முந்நீர் அவ்வாறு வந்தது. 5-வது பாட்டில் உலகமென்பது அவ்வாறு நனந்தலை யென அடைய டுத்து வந்தது. 4-வது பாட்டில் பிறவென்பதாற் றழுவிய விசும் பென்பது அவ்வாறு வந்தது. 2-வது பாட்டில் மங்கலச் சொல் லின் பரியாய மாகிய யாணரென்பது அருஅ வென அடையடுத்து வந்தது. மற்றைப் பாட்டின்கண் விதந்து கூறிய மங்கலச் சொற்

களே முதற்கண் வந்தன; சிந்தாமணிக்கண் உலக மென்பது மூவா முதல்வா வென அடையடுத்து வந்தது. சில ஆசிரியர் நூன்முதற் கண்ணும், சில ஆசிரியர் நூற்குறுப்பாதல் பற்றிப் பாயிர முகத்தும், சிலர் ஈரிடத்தும் மங்கலங் கூறல் வழக்காதலின், மணிமேகலையின் கண் பதிகத்தின்கண் இளங்கதிர் ஞாயிறென அடையடுத்தும், நூன் முதற்கண் உலகமெனத் தனித்தும் வந்தன.

இனி, புறநானூற்றின்கண் மாலை யென்னு மங்கலச் சொல்லின் பரியாய மாகிய கண்ணி யென்பதே வந்தது. ஆண்டும் நியதி தப்பிலது. இனிக் காஞ்சிப் புராணத்தையும் தணிகைப் புராணத்தையும் நோக்கின் நூலகத் துறுப்பாகிய கடவுள் வாழ்த்திற் சேர்க்காது, புறத்தே இயற்றிய காப்புச்செய்யுளில் மங்கலங் கருதற்பாற்றன்று; காஞ்சிப் புராணத்துட் கடவுள் வாழ்த்தின் முதற்கண் 'சங்கு' என்னு மங்கலச் சொல்லும், தணிகைப் புராணத்துக் கடவுள் வாழ்த்து முதற்கண் 'உலகு' என்னும் மங்கலமும் நியதி தப்பாது வந்தன. முதற்கட் பாடுதல்பற்றி காப்புச் செய்யுளின் கண்ணும் மங்கலங் கருது மாசிரியரு முளர். இம் மங்கலங் கூறல் நூன்முதற்கண் அல்லது பொதுப்பாயிர முதற்கண் அல்லது சிறப்புப் பாயிர முதற்கண் என விதந்து கூறுது பொதுப்பட முதற்கண் எனக் கூறலால், இலக்கணக் கொத்துடையாரும் வடநூல் முறை பற்றி நூலு முரையும் பாயிரமும் தானே செய்வான் புக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் நூற்கு முன்னிற்கு முறைபற்றி மதிவெயில் விரிக்கும் என மங்கலங் கூறினர். பிரயோகவிவேக நூலார் நீர்கொண்ட சென்னி யென மங்கலங் கூறினர்.

ஒவ்வோர் முறைபற்றி முதலென்பது பலதிறப்படலின் மங்கலங் கூறுமிடனும் பலவாயின. இனிச் சிவஞான யோகிகள் மங்கலங் கூறுங் கருத்தாற் சங்கேந்துமெனக் கூறினரல்லர்; இயல்பானமைந்தது எனின், அது பொருந்தாது. உலகெலா மெனச் சிவதத்துவ விவேகத்திலும், சீர்கொளென முதுமொழி வெண்பாவினும், சீருங் கல்வியுமெனக் குளத்தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியினும், திருமால் பிரம னெனக் கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியினும், கார் கொண்ட வெனவும் மணிபூத்த வெனவும் ஈரிடத்து விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழினும், மணிகொண்ட சீர்கொண்ட என ஈரிடத்து அம்பிகை பிள்ளைத்தமிழினும், திருத்தங்கு என முல்லை யந்தாதியினும் தவறுது மங்கலங் கூறலான். இனிக் கச்சியப்பர் திருவானைக்காப்

புராணத்து விநாயகர் வணக்கத்தை யகத்துறுப்பாகக் கொண்டு நிலம் போற்று மென மங்கலங் கூறிப் பின்னும் பலவிடத்துக் கூறினர். பேரூர்ப் புராணத்தும் அவ்வாறே பலவிடத்து மங்கலங் கூறினர்.

பட்டினத்தடிகளது நான்மணி மாலை, மும்மணிக்கோவை முதலிய பிரபந்தங்களினும் மங்கலந் தவறாது காணப்படுகின்றன. மெய்கண்ட சாத்திர முதலிய வீட்டு நூலின் கண்ணும் நித்திய மங்கள வடிவமாகிய பரம்பொருளது நாமங்களாகிய மங்கலச் சொற்கள் நியதிதப்பாது வந்தன. பாட்டுடைத் தலைவனுக்கே பயன்படற் பால வாய கண முதலிய பொருத்தங்கள் சில பொது நூலிடைக் காணப் பெறா. அது பற்றி அவை பாட்டியல் விதியின் வழீஇயின வெனல் பொருந்தாது. இறையனார் அன்பென்பது மங்கல மெனக் கொண்டமை குறித்துப் புகழேந்தியார் நேசமென்பதும் மங்கல மெனக் கொண்டார். உய்த்து நோக்கின் மங்கல மின்றி வந்தநூ லொன்று மில்லை யென்றே யெண்ணுகின்றேன்.

முதலிடை யிறுதி சிதைந்த நூலும், முன்பின் மாறிக் கிடக்கு நூலும் சில வுள. அவை யீண்டைக்குப் பிரமாண மாகா.

இனி நச்சினார்க்கினியர் கருத்து நோக்கின் மலைபடு கடாத்தில் 'தீயினன்ன வொண்செங் காந்த' ளென்னு மிடத்து முதற்சீர்க் கயலும், தசாங்கத்தயலும் அமங்கல மாகா வென்னும் பாட்டியல் விதியை மாறாகக் கொண்டு தீயின் னன்ன வென இடர்ப்பட்டுப் பிரித்து இயற்பெயராகிய நன்னனை யடுத்துத் தீ யென்னும் மங்கலம் வந்தது என ஆளவந்த பிள்ளையார் குற்றங் கூறினர். அதனால் நச்சினார்க்கினியர் 'தீ' என்பது இன் சாரியையும், அன்ன வென்பதையும் அடுத்து நின்றதே யன்றி இயற்பெயரை யடுத்ததில்லை யென்றும், இப்பாட்டுப் படர்க்கையாய் நிற்றலின் நன்ன வென முன்னிலைப் பெயராக்கிக் குற்றங் கூறலு மமையாதெனவும், நியாயங் கூறி இப்பாட்டகத்து ஆனந்தக் குற்றமில்லை யென மறுத்தாரே யன்றி ஆனந்தக் குற்றமே யில்லை யென மறுக்கவில்லை. பாடினோர் தீயின் அன்னவெனக் கருதிப் பாடினும் தீயின் நன்னவென பிரித்துக் கோடற் கிடமாக அமைத லாகிய குற்ற மில்லாத இன்னோரன்னவற்றையும் 'தொகையார் பொருள் பலவாய்த்தோன்ற' லென்னு மானந்தக் குற்றமாகப் பின்னுள்ளோர் சேர்த்தார். இவ்வாறு அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாருங் கூறாமையால் போலி

யாகச் சேர்த்த அவ்வநனந்தக் குற்றத்தையே நச்சினார்க்கினியர் மறுத்தாரே யன்றி அகத்தியனார் தொல்காப்பியனாராற் கொள்ளப் பட்ட வினை யானந்தக் குற்றங்களை மறுத்தா ரல்ல ரென்பது 'சங் கத்தார் அங்ஙன நீக்காது கோத்தற்குக் காரணம் ஆனந்தக் குற் றம் இச்செய்யுளுட் கூறுமையா னென் றுணர்க' வெனவும், 'நன்ன னென்ன நகரமுதலும் னகர வொற்றீறுமாய் நிற்குஞ் சொல்லாயி னன்றே அக்குற்ற முளதாவதென மறுக்க' வெனவும் அவ்வுரையிற் கூறிய கூற்றானும், 'தொல்காப்பியப் பாயிரத்து மங்கலமாகிய வட திசையை முற்கூறினார் இந்நூல் நின்று நிலவுதல் வேண்டி'யென அவர் தாமே யுரைத்தலானும் நன்கு விளங்கும். சுபம்!

தமதன்பன்,
சோழவந்தன் - அ. சண்முகம் பிள்ளை.

ஆனந்தக்குற்றம் II

[இது சோழவந்தான் வித்துவான் ஸ்ரீமாந் - அ. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் நிகழ்த்திய ஆசங்கைகளைப் பரிகரித்து ஸ்ரீலஸ்ரீ - சுவாமி வேதாசல மவர்கள் அவர்கட்கு எழுதிய விடையாகும். இதுவும் 'ஞானசாகரம்' முதற் பதுமத்திலிருந்தே எடுத்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.—**பதிப்பாசிரியன்.**]

சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம் என்னும் எதிர் மறுப்பின்கண் ஆனந்தக்குற்றம் பற்றி யாம் பரிகரித்துரைத்த உரைக்கூறு தமக்கு உடம்பா டில்லாமை காட்டி நம் ஆப்த நண்பர் சண்முகம் பிள்ளையவர்க ளெழுதிய வழக்குரை எமக்கு உளந்துளும்பு வகை தராநின்றது. அவ் வுரைமுகத்திலே நண்ப ரவர்கள், புழுத்தலை நாயிற் கடைப்பட்ட புல்லறிவோமையும், நா மியற்றிய நூல்களையும் பெரிதெடுத்துப் புகழ்ந்திட்டார்கள். அப்புகழ்ச்சியுரை, தன்கண் நலப்பாடுடையதாயினும் அதற் கிலக்கா யமைத்துரைக்கப்பட்ட பொருள்களதற் கொருசிறிதுந் தகுதிப்பா டுடையனவாகா. அவ்வாறாகவும் அவை நலக்க வுரை நிகழ்த்திய நண்பரவர்கள் நற்குண மாட்சியினையும், ஒருமைப்பாட்டினையும் மிக வியந்து அவர்கண்மாட்டு எழுபிறப்புந் திரியா வுழுவலுரிமை யன்பு பாராட்டுங் கடப்பா டுடையோம். இன்னும் நட்பின் கெழுதகைமைபற்றி ஒருவர் மாட்டுச் செறிந்த மறுவைச் சுத்திகரித்தற் கஞ்சி நடுநிலை பிறழ்ந்து அந்நட்பிற் கிழுக்கந் தேடுவார் போலாது, எம்முறையிற் றாங் குற்றமெனக் கண்ட பொருளை யெடுத்து மறுத்து எங்கேளுரிமைக்குச் சிறப்புத் தேடிய நன்முறை, பொறாமை கொண்டு மயங்குந் தமிழ்ப் புலவோர் சிலர்க்கு நல்லறி வுறுப்பாம். இவ்வாறே நல்லறிவு நற்குண மாட்சியுடைய நம் ஆப்தர்களான ஸ்ரீமத் - சவரிராய பிள்ளை யவர்களும், ஸ்ரீமத் - இராகவையங்கா ரவர்களும் கேண்மைத் திறமறிந் தொண்மையான் ஒழுகுகின்றார்கள். இருந்தவாற்றால் நற்றமிழ்ப் பண்டிதர் தமக்குளிங்ஙனம் ஒருமித் துறவ தாராய்ந்து கெழுதகைமை வழுக்காது கேண்மை போற்றி யொழுகுதல் தென்றமிழ் நாட்டிற் கினியுண்டாம் நன்மையினை விளங்கக் காட்டுகின்றது. இது நிற்க.

இனி, ஆனந்தக் குற்றமென வொன்று முழுமுத லறிவினராய் விளங்கிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியரானும், அவர் வழிப்பட்டு நூல் செய்த நல்லிசைப் புலவரானும், அந் நல்லிசைப் புலவர் நூல் கட்கு நல்லுரை கண்டு கூறிய நச்சினார்க்கினியர் முதலான உரையாசிரியரானுங் கொள்ளப்படாமையால், பிற்காலத்தார் கூறினும் அஃது எம்மனோராற் றழுவப்படுவ தன்றென நிறுத்திய எமது மேற்கோளை ஆசங்கித்து ஆப்தர் - சண்முகம் பிள்ளை யவர்கள் உரைத்த நுணுக்க உரையின்கட் கருத்தொருப்படுகின்றிலே மாதலால், அதனை நிரலே யாய்ந்து பரிகரித்து, எமது உண்மைக் கருத்து நிலையிடுவாம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆனந்த வோத்துள் ஆனந்தக் குற்றத்தினியல்பை விரித்தோதினு ரெனக்கொண்டு, நண்ப ரவர்கள் சில சூத்திரங்கள் எழுதினார்கள். அகத்தியங் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிற்றை ஞான்றே இறந்துபட்ட தென்பது முன்னூலாசிரியர் பின்னூலாசிரியர் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின், அகத்தியனார் கூறிய வெனக்கொண்டு காட்டும் அச்சூத்திரங்கள் வந்த வரலாறு யாது? எனின், அற்றன்று; தொல்லாசிரியர் உரைகளி லாங்காங்கு இச்சூத்திரங்கள் காணக் கிடத்தலால் அவை அகத்தியனு ரிற்றிய வென்று கொள்ள வமையுமெனின்;— நன்று சொன்னாய், தொல்லை உரையாசிரிய ராவார் தெய்வப்புலமை நக்கீரனார், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர், பரிமேலழகியார், அடியார்க்குநல்லார், சிவஞானயோகிகள் முதலியோ ரன்றே? இவ் வாசிரியன்மா ருரைகளில் யாமாய்ந்த வளவில் அச்சூத்திரங்கள் பிரயோகிக்கப்படுவ தறிந்திலேம்; அல்ல தவை காணப்படு முரைப்பகுதியினை நண்பரவர்க ளெமக் கெடுத்துக் காட்டி அறிவு கொளுத்துவார்களாயின், அதன்மேல் நிகழும் நம்மாராய்ச்சியினையுங் குறித்திடுவோம். ஆண்டெழுதிய வழக்குரையில் அச்சூத்திரங்கள் பிரயோகிக்கப்பட்ட வுரைப் பிரமாணங் காட்டாமல் நண்பரவர்கள் நெகிழ்ந்து போதலின், அச்சூத்திரங்களை யாரோ சிலர் கட்டி, அகத்தியனார் பெயரால் நடாத்தினு ரென்பது காட்டுவாம். ஆசிரியர்-அகத்தியனார் ஆனந்த வோத்துள் அங்ஙனஞ் சூத்திரங்க ளியற்றியிட்ட துண்மையாயின், தொன்னூற் பரப்பெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்துரை யெழுதுவாரான ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் மலைபடுகடாத்துரையில் "பின்னுள்ளோர் ஆனந்தக்குற்ற மென்பதோர் குற்ற

மென்று நூல் செய்ததன்றி, அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் இத்தூற்றங் கூறுமையின்" என்றும், தொல்காப்பிய வுரையில் "இனி ஆனந்தவுவமை யென்பன சில குற்றம் அகத்தியனார் செய்தா ரெனக் கூறுப வாகலின், அவையிற்றை எவ்வாறு கோடுமெனின், அவைகள்தாம் அகத்துள்ளும் பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வருத லிற் குற்றமாகா; அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்ட மூன்று தமிழினும் அடங்காமை வேறு ஆனந்த வோத்தென்ப தொன்று செய்தாராயின் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும் நூலாக வந்த சான்றோர் செய்யுங் குற்றம் வேறுபடா வென்பது" என்றுந் தடைவிடைகளாற் காட்டி ஆனந்த வோத்து அகத்தியனார் செய்தாரென்பதிற் றமக் குடம்பாடு மறுத்த லென்னை? இவர்தா மிங்ஙனம் மறுத்துக் கூறினும், ஏனை யுரை யாசிரியரு மிவற்றை எடுத்தாளாத தென்னை? என்று கடாவு வார்க்கு இறுக்குமா றின்மையின், அச்சூத்திரங்கள் அகத்தியனார் செய்தவாதல் செல்லாதென்க. அகத்தியனார் பெயரானும் ஔவை யார், திருவள்ளுவர் பெயரானுங் கட்டி நடத்தப்படும் பாட்டுக்கள் போல் அவையுங் கொள்ளற்பாலனவாம்.

இனி ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனார் பயனில்லவற்றைக் கிளந்து கூறாது புறனடையா லுய்த்துணர வைப்பராகலின், அதுபற்றி அவ் வானந்தக் குற்றங் கொள்ள வமையுமெனின்;— அகத்தியனார் கூறிய தொன்றை அங்ஙனம் ஒழிபாற் கொளவைத்தாராயின், அவ் வாறு கோடலுமாம்; அகத்தியனாரே அங்ஙன மொன்று கூறினா ரென்பதற்குப் பிரமாண மில்லாமையானும், பிரமாண முண்டென் பாரை ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் மறுத்தலானும் அவ்வா றமைத் துக் கோடல் யாண்டையை தென்றொழிக.

இனி, ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் இலக்கண விளக்க வாசி ரியரை மறுத்து "மலையு மகளென அமங்கலப் பொருடந்து தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்றிற்று" என்று கூறுத லின், அவர்க்கு அவ்வானந்தக் குற்றங் கோடல் உடம்பாடா மென்று கண்ப ரவர்கள் மொழிந்தனர். அது பொருந்தாது. மங்கல மொழி முதல் நிறுத்துக் கூறினுமென் றுரைத்த இலக்கண விளக்க வாசிரி யர் தாமேற்கொண்டதற் கேற்பக் குற்றம் படாது மங்கலம் வகுத் துக்கூறல் வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறவறியாமற் றாம் மேற்கொண்ட தற்கு மறுதலைப்பட அதனைக் குற்றம்பட வைத்தாராகலி னதனை யறிந்து, ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் மறுத்திட்டாரல்லது, அக்

குற்றங் கோடல் தமக்குமுடன்பா டென்ப ததனு லறிய வைத்தா ரல்ல ரென்க.

இனி, நண்பரவர்கள் மாழலனு ரியற்றிய வெனக் கூறிய சூத்திரங்கள், எந்நூலி லுள்ளன? அந்நூல் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலியவற்றிற் சேர்ந்த தொன்ரு? அல்லது, வேறு தனிநூலாய் ஆன்ரோராற் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுவது தானு? அஃதிப் போது வழக்க முறுகின்றதா? வழக்கமின்றி யொழிந்ததாயின், அச் சூத்திரங்களைத் தொன்னூ லுரையாசிரியர் யாரேனு மெடுத்துக் காட்டினரா? காட்டின ராயின் எவ்விடத்தே? என்று எமக்குப் பலதலையான் ஆராய்ச்சி நிகழ்தலின், நண்பரவர்கள் அன்பு கூர்ந்து அவற்றை இனிது விளக்குவார்களாக வென்னும் வேண்டுகோளுடையோம்.

இன்னும் **போய்கையார்** முதலான பண்டையாசிரியரும் பாட்டியல் செய்தார்க ளென்பது **பன்னிருபாட்டியலால்** தோன்றுகின்றது என்கின்ருர்கள். அப்படியாயின், அவர் செய்த பாட்டியல் யாது? வேறு நூலுரையாசிரியர் யாரேனு மதனை எடுத்துக் காட்டினரா? பன்னிரு பாட்டியலும், வச்சணந்திமாலையும் இவ்வழக்கினை முடிவு காண்டற்கேற்ற பிரமாண நூல்க ளாகமாட்டா. இவற்றின் சொற்பொருள்களில் ஐயம் வந்துழி யெல்லாம், எல்லார்க்கும் பிரமாணமா யொப்பமுடிந்த **தோல்காப்பிய** முதலான பண்டை நூற்பிரமாணம் பற்றியும், **களவியலுரை** முதலான உரைப்பிரமாணம் பற்றியுமே துணிதல் வேண்டும். இத்தருக்க முறைவழாமல் நண்பரவர்கள் தாமெடுத்துக்கொண்ட பொருளைத் தாமே பலவகையா னுசங்கித்துப் பிரமாணங்காட்டி விளக்கியிருந்தால், நாம் மேற்குறிப்பிட்டவாறு பலவாறு வினுக்கள் நிகழ்த்த வேண்டிய தின்ரும். இது கிடக்க

இனி, மங்கலச்சொல் தனித்தும் வரலாம், அடையடுத்தும் வரலாம், முதற்சீரே யன்றி ஒரு செய்யுளி னிடையினுங் கடையினுமுள்ள சீரினும் வரலாம், எடுத்துக் குறிக்கப்பட்ட மங்கலச் சொற்களே யன்றிப் "பிற" என்பதனுல் வேறு பலவும் வரலாம், பரியாயச் சொற்களும் வரலாம், காப்புச் செய்யுளினும் வரலாம், காப்புச் செய்யுளொழிந்து நூற்செய்யுளினும் வரலாம் என்று நியதியின்றிக் கூறினர்கள். இப்படியும் ஒரு விதியுண்டா! இங்ஙனம் விதிகூறும் ஒரு நூலை இலக்கண மென்றுங் கூறலாமா!! இவ்வா றுரைத்தால்

எந்த நூலுக்குத்தான் மங்கலங் கூறலாகாது? எந்தச் சொல்தான் மங்கல மாகமாட்டாது? மிக அமங்கலமாய் நடக்கும் நூலுக்கும் மங்கலங் கூறலாமே? அவ்வியாத்தி, அதிவியாத்தி, அசம்பவதோடங்கட் கிடனாய்க் கிடக்கும் இவ்விதியினையும், இவ்வாறு விதிக்கும் நூலினையுங் கற்றறிவுடையோர் பிரமாணமாகத் தழுவ ஒருப்படுவரா? ஒருப்படார்! ஒருப்படார்!!

இனி, ஆன்றோர் செய்யுட்களெல்லாம் மங்கலச்சொற்க ளுண்டெனக் கூறினார்கள். இதனைக் காஞ்சியாக்கத்தில் முன்னரே எடுத்தாசங்கித்துப் பரிகரித் திருக்கின்றோம்; ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. ஈண்டும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் ஆனந்தக்குற்றங் கொள்வாரை மறுத்து, அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாரு மதுகொண்டிலரென யாப்புறுத் தோதுதல் மேலே காட்டினா மாகலின், அவர்க் கது கருத்தன்றென நண்பர் கூறியது இழுக்கா மென்க.

நண்பரவர்கள் இந்திரகாளி செய்த யாமளேந்திரர் பாராசைவ முனிவர், சமணரல்ல ரென்கின்றார்கள். இந்திரகாளி யென்னும் இசைநூல் செய்த யாமளேந்திரர் பாராசைவ ரென்பது அடியார்க்கு நல்லா ருரையிற் பெறப்படுதலன்றி பாட்டியல் செய்த யாமளேந்திர ரென்பது பெறப்பட வில்லை. ஆதலால் பாட்டியல் செய்த யாமளேந்திரரும் இசை நூல் செய்த யாமளேந்திரரும் வேறென்னுங் கருத்துடையேம். இது நிற்க.

அற்றேல் அஃதாக நச்சினார்க்கினியருஞ் சிவஞானயோகிகளுந் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையினுஞ் சூத்திரவுரையினும் "வடக்கு" "எழுத்து" என்பவற்றை மங்கலச் சொற்களெனக் கூறிய தென்னையெனின், ஒரு நூல் தொடங்கும்வழி ஒரு நற்சொல் நிறுத்துத் தொடங்குதல் நன்றாகலின், அதுபற்றி அங்ஙன மொழிந்தா ரல்லது மங்கலச்சொல் நிறுத்தே தொடங்கல் வேண்டுமென யாப்புறுத்தா னும், அங்ஙனங் கூறாதொழியின் அஃதானந்தமா மென்றானுங் கூறிற் றின்மையின் அதனான் ஈண்டைக் காவதோ ரிழுக்கமில்லை. இங்ஙியதின்மையின் ஆன்றோரும் நற்சொற்றொடங்கியுந் தொடங்காமையும் வரையாது நூலியற்றினார். ஈண்டும் பிறாண்டும் யாமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோள் "ஆனந்தக்குற்ற மென்பது தொல்லாசிரியர் யார்க்கு மொப்ப முடிந்ததில்லை" என்பதேயாகலின், இதனை நண்பரும் பிறரும் பிறழ வுணரா திருக்கக் கடவர். இது கிடக்க.

"பவணந்தி" முதலாயினாரை "அறியார்" "போலிப்புலவர்" என யாமெழுதியது பற்றி நண்பரவர்கள் வருந்துகின்றார்கள். யாஞ்செய்தது பிழையாயின் அதனைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகின்றோம். அவர்களை அங்ஙன மிகழ்ந்துரைக்க வேண்டு மென்பது கருத்தன்று. பண்டையாசிரியர் செய்த அற்புதப் பொற்புடைய அரிய நூல்களைப் பயிலவொட்டாது தடையா யெழுந்து பொருத்த மில்லனவு மிடையிடையே கூறிய அப்பவணந்தி முதலாயினார் பெற்றிமைக் கிரங்கி யெழுதுகின்றுழி அச்சொற் பிரயோகஞ் செய்ய வொருப்பட்டாம். இனி, உண்மையான் நோக்க வல்லார்க்குப் பவணந்தி முதலாயினார் அறிவுடையோராற் பெரிது பாராட்டுதற் குரிய சீர்ப்பாடுடைய ரல்ல ரென்ப தினிது புலனும். அவர் தொல்காப்பியனார் முதலான பண்டை நூலாசிரியர் நுட்பப்பொருள் பொதிந்து விளங்குமாறு நூல்செய்ததுபோலத் தாமும் அங்ஙனம் விளங்க நூலியற்றினாரா? அல்ல தவரின் வேறாகவேனும் புதுப் பொருள் செறித்தெழுதினாரா? தாமெழுதியவற்றையேனும் முடித்து வரையறை தோன்ற வைத்தாரா? ஒரு சிறிது மில்லை. தொல்காப்பியனார் கூறிய அரிய பொருள்களுட் சிலவற்றை விடுத்துச் சில வற்றை வைத்துத் தஞ்சொல்லாற் சூத்திரஞ் செய்தார். அங்ஙனஞ் செய்வுழியுந் தொல்காப்பியனார் கருத்துணர மாட்டாமல் ஒரோவிடங்களில் வழுவியுங் கூறினார். தமிழிலே ஐந்திலக்கணமும் வழுவின்றி மிகச் சுருங்காமலும் மிகப் பெருகாமலும் முற்ற வெடுத்து முடிவு தோன்றக் கூறிய நூல் தொல்காப்பியம் ஒன்றேயாம். இந்நூலுணர்ந்தார் தமிழியலறிவு நன்குவாய்ப்பப் பெற்றாராவர். இவ்விழுமிய நூலையும் மாணாக்கர் பயிலவொட்டாமல் பவணந்தியார் நன்னூலெழுதியது எற்றுக்கு? அற்றன்று, தொல்காப்பியம் உணர்தற்கரிதாய்ப் பெருகிக் கிடத்தலால் அதனைச் சுருக்கி நன்னூலியற்றினாரெனின்,—பெருக்க சுருக்க மென்பன அவ்விருவகைக் குணங்களுடைய இருநூல்கள் தோன்றினல்லாமற் றாமே ஒருவர்க்கு விளங்க மாட்டா. மக்கள் மனவியற்கை எளிய தொன்றனையே பற்ற முந்தும்." அஃது அதன்கண் இயற்கையாயுள்ள மடமைக் குணத்தினானேயாம். நன்னூலினுஞ் சுருங்கிய நூலொன்று எனை யொருவர் இயற்றிடுவாராயின் அதனையே யாரும் பயில முந்துறுவார். எத்தனை பேர் மகாலிங்கைய ரிலக்கணம், போப்பைய ரிலக்கணம் முதலிய வற்றின் பயற்சியோடு நின்றுவிடுகின்றார்! இனி, நன்னூல் சுருக்க

மாவ தொன்றாயினும் அதன் பயிற்சி யொன்றனே தமிழறிவு நிரம்பு மெனின், அது சால்புடைத்தாம். அவ்வாறின்றி அதன்க ணடங்கா மல் வேறுணரற்பாலனவாம் பொருட் கூறுபாடுகள் பலவாகப் பெரு கிக் கிடத்தலானும், அப்பலவு மொருங்கெடுத்து முடியக் கூறுநூல் தொல்காப்பிய மொன்றே யாதலானும் தமிழியலறிவு நிரம்பவேண் டுவார் தொல்காப்பிய மொன்றே பயிலுதற் குரியர். தமிழியலறிவு நிரப்புதற்குரிய பொருள்களின்றி வாளாது சுருங்கிக் கிடக்கும் நூல் களைச் சுருக்கஞ் சுருக்கமென்று பயின்றா லாவதென்னை? புலமை முற்றுதற்குரிய நூலறிவு இன்றியமையாத தொன்றாகையால் அது செயவல்ல தொல்காப்பியமே வாய்ப்புடையதாம். அந்தோ! அது பெரிய தொரு நூலாயிற்றே என்று மறுக்க முறுவரா லெனின் ;— நூனுட்பமறியாது கடாயினாய், இஞ்ஞான்றை ஆங்கில மொழியில் பரந்த பூதபௌதிக தத்துவ நூலாராய்ச்சி செய்வார் பலர்க்கும் தொல்காப்பியநூல் மிகச் சுருங்கியதொன்றாய்த் தோன்றுமாகலின், அதன் பயிற்சி நீ மயங்குமாறுபோற் பெரிய தன்றென்று தெற் றெனத் துணிக. ஆகவே, தொல்காப்பியப் பயிற்சிக்குந் தமிழ் மொழிப் பெருக்கத்திற்கும் ஒரு பேரிடையூறாய்த் தோன்றிய பவ ணந்தியார் எம்மனோராற் பாராட்டப்படுதற்குரிய ரல்லர். பிறரவரை எங்ஙனம் பாராட்டினும் பாராட்டுக! அவரவர்க்குரிய மதிப்புப்பற்றி அவரவரைப் பாராட்டுவா மல்லது, வேறு கூறக் கடமைப் பட்டி லோம். இது நிற்க, இதுகாறும் யாம் குறித்து நிகழ்த்திய வழக்கு ரையை நடுநிலை பிறழாது முன்போற் செவ்விதி னாய்ந்து தம தரிய வபிப்பிராயம் வெளியிடுவார்களாக வென்று நம் ஆப்தர் சண்முகம் பிள்ளை யவர்களை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம். *

* சுவாமியவர்கள் எழுதிய இவ்வழக்குரைமீது ஸ்ரீமாந். சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் ஏதும் எழுதினார்க ளில்லை.—பதிப்பாசிரியன்.

சுவாமி வேதாசலம்

இயற்றிய தமிழ் நூல்கள்

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி	1	0	0
குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆராய்ச்சி*	0	12	0
மலைபடுகடாம் ஆராய்ச்சி*	0	12	0
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி	0	8	0
சாகுந்தலம் (நாடகம்)	1	0	0
குமுதவல்லி (நாவல்)	0	8	0
சிந்தனைக் கட்டுரைகள்	0	8	0
பண்டைக்காலத்தமிழர் ஆரியர்	0	10	0
முன்பனிக்கால உபந்நியாசங்கள்	1	0	0
திருவொற்றிமுருகர்மும்மணிக்கோவை* (மிகத்தெளிவான உரையுடன்)	1	0	0
துகளறுபோத உரை* (2-ம் பதிப்பு)	0	8	0
முதற்குறள்வாத நிராகரணம்* (2-ம் பதிப்பு) ...	0	8	0

குறிப்பு :—*இக்குறியிடப்பட்டுள்ள புத்தகங்கள் அச்சிலிருக்கின்றன, மற்றப் புத்தகங்கள் வேண்டுவோர் "ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள், 'சமரச சன்மார்க்க நிலையம்', பல்லாவரம்" என்னும் விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.